

பிசாசுள்

பித்திரர்கள்

Sons of Satan

ஆசிரியர்:

ஈழத்துப் பூரடனார்

இவா பதிப்பக

வெள்ளக்கலை 42

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பிசாசின் புத்திரர்கள்

VIJAYALAKSHMI BOOK DEPOT

248, Galle Rd

WELLAWATTE,

COLOMBO-6.

T/Phone, 82930

Sons of Satan.

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே!

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே—இந்த
நிலை கெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால்,
அஞ்சியஞ்சிச் சாவார்—இவர்
அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே;
வஞ்சனைப் பேய்கள் என்பார்—இந்த
மரத்தில் என்பார்; அந்தக் குளத்தில் என்பார்;
துஞ்சுது முகட்டில் என்பார்—மிகத்
துயர்ப்படுவார் எண்ணிப் பயப்படுவார்.
மந்திர வாதி என்பார்—சொன்ன
மாத்திரத்தி லேமனக் கிலிபிடிப்பார்;
யந்திர குனி யங்கள்—இன்னும்
எத்தனை ஆயிரம் இவர்துயர்கள்!

— பாரதி

வெளியீடு இல: 42:

பிசாசின் புத்திரர்கள்.

Sons of Satan

(பேய், பிசாசு பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்)

— ஆசிரியர் —

ஈழத்துப் பூராடனார்.

— பதிப்பகம் —

ஜீவா பதிப்பகம்

பிரதான பாதை, தேற்றாத்திவு
களுவாஞ்சிகுடி (கி.மா.)

[இலங்கை]

1ம் பதிப்பு

பிரதிகள் 1000

தைத்திங்கள் 1972

சுழத்துப் பூராடஞர் — 13.12.1928.

170	
10382	
மதுமட்டை கட்டுதல்	மதுமட்டை கட்டுதல்

விலை ரூ 1.90

— அச்சிட்டது —

மனோகரா அச்சகம்

பிரதான பாதை, தேற்றுத்திவு

கனுவாஞ்சிகுடி (கீ.மர்.)

[இலங்கை]

பதிப்பகத்தாருரை

பேரன்புடையீர்,

தங்களின் பேராதரவால் நாங்கள் வெளியிடும் 42வது நூலிது. இதற்கும் தங்களின் ஆதரவு உண்டு என்ற நம்பிக்கையில் 43வது நூலை வெளியிடுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து வருகிறோம்.

இது ஒரு உண்மைக்கதை; இதற்குரிய ஒரு சில கதாபாத்திரங்கள் இன்னும் உயிரோடிருப்பதால் அவர்களைச் சந்திக்கிறார்களாது கற்பனைபோல் எழுதப்பட்டுள்ளது. முற்றாக மட்டக்களப்புத் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள படியால் கற்போர் இடருருவண்ணம் சொல்லகராதி ஒன்று பின்னிணைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பேய், பிசாசு, ஆவி பற்றிய மனோதத்துவ, சமூகவியல் ஆராய்ச்சி நூலான இதைத் தங்கள் கரங்களில் விட்டுவிடைபெறுகிறேன்.

இவ்வண்ணம்

தேற்றத்தீவு

நா.சா.கதிர்காமத்தம்பி

8.1.72

காணிக்கை.

பத்தாம் வயதில் பள்ளியிலே
 பாடம் சொல்லித்தந்த ஆசான்
 முத்தாய்ப் பேய் பிசாசில்லை என்றே
 முற்று வைத்தார் அதன்பின்னர்
 மத்தாய் சுழன்றேன் உண்மைகாண
 மறுத்தே பேய் பிசாசென்பதெல்லாம்
 சித்தப்பிரமை ஆக்குமவைகள்
 சிலதும் உண்மையல்லவென்று

உண்மை உணர அன்றே வழி வகுத்த

திரு.V.இராமநாதன் ஆசிரியர்

(கல்முனை)
 அவர்கட்கு.

நினைவாக

இப்பதிப்புகத்தை 1960 இல் ஆரம்பித்து
41 நூல்களை வெளியிட்டு, 42 வது
நூலான இதற்கு பதிப்புகத்தாருரை
எழுதி, நூல் முடியுந்தறுவாயில்
இறைவனடியினை 27-3-72 இல்
எய்திய உரிமையாளர்

திரு. N. S. கதிர்காமத்தம்பி

அவர்கட்கு.

... காமராசு

இதன்படி கீழ்க் குறிப்பிட்ட அமைப்புகளில்
 ஆக 31, சிபிஐஐஐ அமைப்பு 11
 அமைப்புகளில் குறிப்பிட்ட அமைப்புகளில்
 சிபிஐஐஐ அமைப்பு 11, சிபிஐஐஐ
 கீழ்க் குறிப்பிட்ட அமைப்புகளில்
 11-8-75 அமைப்புகளில்
 அமைப்புகளில் மட்டும்

பித்தூர்வாகிதிக 2.11.75

குறிப்புகள்

என்னுரை.

மட்டக்களப்புமாந்திரீகத்தில் பெயர்பெற்ற இடம். மட்டக்களப்பார் மந்திரவாதிகள். பேய் ஓட்டும் மந்திரம் மட்டுமல்ல, பாயொட்டும் மந்திரங்கூட அவர்களுக்குத் தெரியும். இதுதான் மட்டக்களப்பு வாழ்மக்களைப்பற்றி மலையகத்தமிழரும், வடபாற்றமிழரும் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயமாகும்.

நான் உத்தியோக காரணமாக இலங்கையில் பல்வேறு இடங்களில் சீவித்தபோது அங்கு வாழ் மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாதார் யாவரும் இவ்வபிப்பிராயத்தை என்னிடம் தெரிவித்தது மாத்திரமல்ல, தங்களின்பிரச்சினைகளையும், பிணிகளையும் தீர்க்க மாந்திரீகர்களின் உதவியை நாட என்னுதவியைத் தேடியதுண்டு.

மட்டக்களப்புத் தமிழரின் வாழ்க்கைமுறைக்கும் சேரநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கும் ஒரு தொடர்பு உண்டு. இதல் பேரூக இம்மாந்திரீகக்கலையும் இங்கு நிலைத்துள்ளதில் விபப்பின்று. சேர நாட்டு மக்களின் சார்பினர்தாம் இவர்கள்

என்பதை கண்ணகிவழிபாடு, மணவிழாமுறைகள், குலதெய்வ வழிபாட்டுமுறைகள் என்பன எடுத்து அத்தாட்சி செய்கின்றன.

மாந்திரீகம் எனும் மந்திரவித்தை, செய்வினை எனப்படும் துனியம், கண்கட்டி வித்தை எனப்படும் மெஸ்மரிசவசிய முறைகளென்பன ஒரேகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலகலைகளாகும். 64 கலைகளுள் இவையுமிடம் பெறுகின்றன. இக்கலைகள் அக்காலத்தில் மனித நன்மைக்காக, மனதுக் குலத்தின் நலனுக்காகவுண்டாக்கப்பட்டு, மக்களின் வாழ்க்கையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. இதனாற்பலனடைந்தோர் பல்லாயிரக்கணக்கானோர். மன மகிழ்வுற்றோர் அநேகர் தம் பிரச்சினைகளை இலகுவாகத் தீர்த்துக் கொண்டோர் இன்னும் அநேகர்.

ஆனால், இன்றோ நிலைவேறுகவுள்ளது. மனிதர்களிடையே இயல்பாக உள்ள பெலவீனமான பயத்தைத் தூண்டி அதன் பேராக உடலில் பலவீனத்தையாக்கி வாழ்க்கையைப் பாழடிப்பதற்காகப் பயன்பட்டு வருகிறது. மாந்திரீகமென்பது நூறுவீதம் மனவியல் எனப்படும் உளச்சார்புக் கலையாகும். தொட்டிற் பருவத்தே ஏற்படுத்தப்படும் பயமும், பின்னர் பாட்டிமாரால் கூறப்படும் பேய்க்கதைகளும், யாவரினதும் உள்ளத்தில் ஒரு பீதியையேற்படுத்தி அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையெனும் கீறலை உண்டாக்கி விடுகிறது. இரவுவேளை இருளும், அடிக்கடி ஏற்படும் தனிமையும், பண்டாத உள்ளத்திலெழும் கனவுகளும் இந்தநம்பிக்

கைக்கு உறுதிகூட்டுகின்றன. இதனால் பிறழ்வு பட்ட உள்ளத்தில் தக்க சூழ்நிலையுடன் வரும் பய முட்டும் நிகழ்ச்சிகள்புகும் தருணம் பார்த்து இந் நம்பிக்கை திடம் பெற்று அவ்வுள்ளத்துக்குரியவ னையாட்சி கொள்கிறது. இவ்வாட்சிக்குட்பட்ட உள்ளம் பல பீதிகளையடைதலால் உடலின் இரத் தோட்டம் பாதிக்கப்படுகிறது. நரம்பு மண்டலம் பெலயீனமடைகிறது. இதன் பேராகத் தூக்கமின் மை, மயக்கம், பசியின்மை, உணர்ச்சியின்மை என் பன ஏற்படுகின்றன. இதன் விளைவுகளைப் பேய் பிசாசின் மேலேற்றித் தம்மைத்தாமே பலர் மாய்த் துக்கொள்கின்றனர். இந்த மனோதத்துவத்தையு ணர்ந்த மாந்தரீகர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களை ஏமாற்றுவதன் மூலம் தமது வாழ்க்கைக்குரிய ஒரு தொழிலாக இம்மாந்தரீக வித்தையை ஆக்கிக் கொள்கின்றனர்.

இத்தகைய இரு மந்தீரவாதிகளின் நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்களிடம் விசுவைத்தி யம், வைத்தியம், கட்டுவைத்தியம் கற்பதற்காக இளமையிலே என் பெற்றோர் என்னை ஒப்படைத் திருந்தனர். இடையிடையே அவர்கள் இம்மந்தீர வித்தைபற்றியும் எனக்குக் கூறிவந்தனர். ஆனால் இளமையிலேயே எனக்கு 'பேய்பிசாசென்பதெல் லாம் பொய்' என்றொரு நம்பிக்கை இருந்துவந் தது. இதனடிப்படையில் எந்தச் செயலையும் உன் னிப்பாக அவதானித்துவரலானேன். இப்படிச்சந் தேகங்கள் தோன்றும் போதெல்லாமிது பற்றிப்

பிறகு சொல்வோமென்பரே தவிர சந்தேகந்தீர்த் திலர். பிறகு எனது உயர்கல்வி நிமித்தமெனது கிராமத்தை விட்டகன்றமையால் அவ்விருவருட னுந்தொடர்பற்றிருந்தேன். ஈற்றில் அவர்களது வயோதிப காலத்தில் மீண்டுமவர்களுடன் கலந் துரையாடவும், உரையாடவும் சந்தர்ப்பங்கிடைத் தது.

அப்போது அவர்கள் தம் வாழ்க்கைச் சரிதத் தைச் சுருக்கமாகக் கூறினார்கள். அதன் மூலம் பேய்பிசாசு, மந்திரம் என்பவற்றின்தத்துவங்களை உய்த்துணரும்படி ஏவினர். இவற்றை அப்போதப் போது குறித்து வந்தேன். இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து இரு நூலாக வெளியிடவிரும்பினேன் அதன் முதல் தொகுதியாக பிசாசின் புத்திரர்கள் என்ற நூலாக இதனை வெளியிடுகிறேன். இந்நூ லில் கூறப்பட்டுள்ளவை மாந்திரீகத்தின் ஆரம்பக் கொள்கைகளையும், தத்துவங்களையும் எடுத்துக் கூறுவனவாகும். பின்னால் வெளிவரவிருக்கும் 'பேயா பிசாசா?' என்றநூல் மாந்திரீகத்தின்சிக் கலான தத்துவங்களையும், கொள்கைகளையும்கூறு வனவாகும்.

முற்றுவினை எனும் இதன் இறுதி அதிகாரத் தில், இந்நூலில் எடுத்துக்கொண்ட பிசாசு, பேய் உண்டா? என்னும் பிரச்சினைக்கு விடையாக ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றினை இணைத்து உள் ளேன்.

பேயைப் பற்றிய நம்பிக்கை ஆழமாகப் பதிந்துள்ள இந்தச் சமுதாயத்தில் இந்நூல் ஒரு பரிகாசப் பொருளாகவோ அல்லது பரிசோதனைப் பொருளாகவோ கொள்ளப்படலாம். அதற்காக இந்த நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகளை ஒதுக்கித் தள்ளி விட முடியாது. ஏனெனில் மூட நம்பிக்கை எனும் கெட்டியான உருக்குக் கட்டியை உருக்கித் தள்ளக் கூடிய உஷ்ணத்தை இது உண்டாக்காவிட்டாலும், உடைத்துத் துண்டுகளாக்கக் கூடிய வல்லமையான கருத்துகள் நிறைந்துள்ளது இந்நூல்; பேய்பிசாசு உண்மையா என்பதை ஆராயத் தக்க உணர்வை ஏற்படுத்தாவிட்டாலும் ஆராயவேண்டும் என்ற விருப்பத்தையாவது ஏற்படுத்துமென்ற நம்பிக்கையுடனே இந்த நூலை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம்

7.11.62.

ஈழத்துப் பூராடனார்

பதிப்புரிமை பதிப்பகத்தாரையே சாரும்.

பதவிளக்கம்

பதம்	பக்கம்	விளக்கம்
எழுவான்கரை	1	கிழக்குக் கரை
குடில்கள்	2	குடிசைகள்
தட்டுவேலி	2	மறைப்புக்காக இடப்படும் வேலி.
வட்டைவிதானை	3	வயல்நிர்வாக அதிகாரி
கடுக்கண்டவர்	3	கிராமத்தின் தலைவர்
ஆலாத்தி	5	ஆராததி
குமர்	9	கன்னி
சுமிமாடு	9	பொருட்களைத் தூக்கத் தலை யில் வைக்கும் சீலை அணை
மச்சாள்	10	மைத்துனி
பராக்கு	13	ஒரு பொருளுக்குப் பதில் வேறொன்றைக் கொடுத்தல்
கொசு	15	நுளம்பு
செஞ்சு	18	செய்த
கரைச்சல்	19	தொந்தரவு
கட்டாடி	19	பூசணி
இடவன்	19	துணைவன்
அஞ்சாலியல்	20	பயம்
என்ற	20	என்னுடைய
துண்ணாறு	21	திருநீறு
எடுபிடியாள்	21	துணைவன்
உன் னி	22	உந்தி
அரைக்கரைவாசி	25	அரைப்பங்கு
சாய்மனைக்கட்டில்	28	சாய்மானக்கட்டில்
ஒரே பாடாய்	28	ஒரேயடியாக
சாகவைத்து	28	கொன்று
கெடுமதியான	29	கேடான

காவாலி.

கடப்பளித்தனம்	29	கேடித்தனம்
எண்ட	30	என்னுடைய
சாணக் குறி	30	பிறந்தவுடனே பரிசும் போடல்
தன்ர	30	தன்னுடைய
செய்யிரூய்	30	செய்குறாய்
வந்திடுக்காய்	30	வந்திருக்கிறாய்
செய்யல்ல	31	செய்யவில்லை
சாட்டில	31	காரணத்தில்
ஏலும்	32	இயலும்
மையோரி	34	மரவள்ளி
முதுசம்	34	பூர்விகச் சொத்து
வல்லுகம்	35	காகப்பை
இறைசால்	35	முக்கால் ரூபா நாணயம்
உடான் கணக்கு	36	அளவு கடந்த புழுது
விசளம்	36	பணிவிடை
பொட்டணி	36	பொதி
சும்மா	36	வெறுமனே
படலடி	40	தலைவாயில்
கிட்டடி	41	கிட்டிய
வட்டா	45	வெற்றிலைத்தட்டு
வட்டக்களரி	45	வளைத்திருந்து பேசுதல்
சப்புத்துப்பு	46	இலேசான
ஒழித்த	47	பாடசாலைக்குப் போகாது ஒழித்திருந்த
ராசிவாசி	49	யோகமான
பட்டறை	49	நெற்களஞ்சியம்
கஞ்சுக்கல்	49	மாலை
அவணம்	49	முப்பது மரக்கால் நெல் கொண்ட அளவு
கற்பன் உமல்	50	கற்பன்புல்லாலிழைத்தபை
போடியார்	51	பண்ணைக்காரன்
தங்கல்	51	தங்கும் இடம்

அடங்கு பொருள் நிரை

நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே	—முகப்புப் பின் தாள்
புத்தக முகப்பு	ஆரம்பம்
பதிப்பு வரலாறு	i
பதிப்பகத்தாருரை	ii
காணிக்கை	iii
நினைவு	iv
என்னுரை	v
பதிவிளக்கம்	x
அடங்கு பொருள் நிரை	xii

நூல்

1. சூழ்வினை	(பால காண்டம்)	1
2. கழல்வினை	(ஆரண்ய காண்டம்)	8
3. ஆழ்வினை	(ஆரோக்கிய காண்டம்)	17
4. அழல்வினை	(மந்திரக் காண்டம்)	24
5. செய்வினை	(தந்திரக் காண்டம்)	35
6. செயப்பாட்டுவினை	(விவேகக் காண்டம்)	48
7. எச்சவினை	(துலாம்பரக் காண்டம்)	53
8. முற்றுவினை	(வெளிப்படுத்தற் காண்டம்)	57
9. அட்டைப்பட விளக்கம்	(முடிவுத்தாள் முதல்)	
10. முகமன் உரைகள்:	(முடிவுத்தாள்)	

“1910.” கிழக்கு இலங்கையின் தடுப் பகுதியில் பரந்து கிடக்கும் மட்டக்களப்பு வானியின்; கிழக்குக் கரையான எழுவான் கரையில் இருக்கும், ஒரு கிராமம். இவைதான் இந்தச் சமூக உளவியல் ஆராய்ச்சிக் கதையின் காலமும் களனுமாம்.

அப்போதைய பாதைகள் எல்லாம் கற்பாதைகள் அல்ல. மட்டக்களப்பின் தென், வடபகுதிகளை இணைத்திருக்கும் கல்லடிப்பாலம் போடப்படவில்லை. ஆற்றைக் கடக்கச் சிறுவள்ளங்கள். பிரயாணம் கால் நடை. ஆங்காங்கு தங்கிச் செல்ல அம்பலங்கள். அவற்றினருகில் கமை தாங்கிகள். மணற்பாதையின் இருமகுங்கும் நிழல் தரு மரங்களான வம்மி, நிழல் வாகை, எலும்புருக்கி, குதிரை வாலி போன்ற மரங்களின் அணிகள். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் காவலர்களான உத்தியோகஸ்தர்கள் கடமைக்காக வந்து போகும் போது, தங்கி நிற்க சேர்க்கியூட் வங்களாக்கள் எனப்படும் விடுதிகள் ஆங்காங்கு குதிரை களைக்குந்தார இடைவெளி விட்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

கையில் மணி கட்டிய கோலுடனும், தோளில் தபால் பையுடனும் துண்ணியோடும் தபாற்காரன். பொருட்களை ஏற்றிப்பறிக்கும் ஒரே சாதனமான மாட்டுக் கரத்தைகளின் பவனி. பகலில் உன்ன வெப்பத்துக்கஞ்சி இரவில் பிரயாணஞ் செய்யும் பண்பு. அவ்விரவு வேளையில் இருளைக் கிழிக்கும் தேங்காய் எண்ணெயில் எரியும், நாலு பக்கமும் கண்ணாடி போட்ட வண்டி லாம்பின் ஒளி. அத்துடன் போட்டி போடும் வண்டிச் சச்சுக்களின் கிறீச் கிறீச் என்ற ஒலி. மாட்டின் கழுத்தில் கட்டப் பட்ட சதங்கைகளின் இசை. இவற்றோடு இணைந்து செல்லும் வண்டிக்காரர்களின் இனிய கவிக் கோவை.

இந்தச் சூழலிலே கோட்டை எனப்படும் புளியந்தீவிலிருந்து தெற்கே, கிழக்கில் வங்காள விரிகுடாக் கடலும், மேற்கில் மட்டக்களப்பு வாலியும் எல்லையாகப் பரந்து கிடந்த தென்பகுதியில்தான் அந்தக் கிராமம் இருந்தது. அந்தக்கிராமத்தில்தான் விஞ்ஞானிகளையும் திணை அடிக்கும் தீராத பிரச்சினையான “பேய், பில்லி சூனியம்” என்னும் நம்பிக்கைகளை நாம் இன்று தருவி ஆராயக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை ஆக்கித் தந்த இருவர் (கதாநாயகர்கள்) வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

அக்கிராமத்தில் அங்குமிங்குமரசு கில சூழல்கள் சிதறிக் கிடந்தன. வெள்ளையடித்த சுவர்களுடனும் தென்னங்கிடுகினால் கட்டப் பட்ட தட்டுவேலியுடனும், நாட்டோடினால் வேயப்பட்ட கூரையுடனும், அதிகாரத்தின்

அறிகுறியாகச், செல்வத்தின் செழிப்பாக, நிமிர்ந்து நின்றன மூன்றே மூன்று கவ்வீடுகள். ஒன்று அக்கிராமத்தில் முன்னாள் பொலிஸ் தலைமை என்னும் கிராம விதானையின் வீடு. மற்றது அப்போது அப்பதவியை வகித்த கிராமவிதானையின் வீடு. அடுத்ததோ வட்டைவிதானையின் வீடு. வட்டைவிதானைதான் அவ்வூர்க் கடுக்கண்டவரும் கூட. அவர் அக்கிராமத்தின் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் முன்னின்று; சபை நடத்துவது தொடக்கம் சச்சரவு களைத் தீர்த்து வைக்கும் பொறுப்புவரை சாதாரணமாகவும், அதிகாரத்துடனும் நடத்தி ஊரின் பரம்பரை வழக்கத்தைக் காப்பவர்.

குடிநீர்வசதிக்காக ஒவ்வொரு வீட்டின் முற்றத்திலும் ஒவ்வொரு கிணறு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அக்கிணறுகளின் அமைப்பு மிக நுட்பமானவை. 5 அடிநீளமும், 2½ அடி விட்டமும் கொண்டதாக ஒரே மரத்தில் 2 அங்குலத் தடிப்பில் துளைக்கப்பட்ட கொட்டுக்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதில் மண்ணின் அடியில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் அடிக் கொட்டைத் தலைக் கொட்டு என்று அழைப்பர். இது நிலத்துள் “கிணறு இறக்கல்” என்று ஆழப்பதிப்பர். தண்ணீர் மொள்ளுவதற்கு மரத்திலான பட்டைகள். பட்டைகள் துலாக்கோலில் நடுவில் குரங்கொட்டி, அச்சு உலக்கை என்பவற்றால் இணைக்கப்பட்டு துலாந்துடன் கட்டப்பட்ட பத்திக்கையில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் துலாந்தின் சமநிலைக்காக அதன் அடியில் கூழை கட்டப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறான கிணற்றினால்தான் வாழையும், கமுகும் நெருங்கி வளர்ந்து நிழலோச்சி, குளிர்கொடுக்கும்.

வீடுகளின் முன்றலில் வயிரவன் பந்தல் என்று அழைக்கப்படும் வணக்க மேடை ஒன்று கம்பு தடியால் இடப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை தோறும் தீபமிட்டு, மலர் சாத்தி மாலைபாசனதும் வணக்க அதில் ஒரு குலம் இருக்கும். வகுடந்தோறும் குல தேவதையான பேச்சியம்மாளுக்கோ அல்லது மாரியகிமாளுக்கோ பொங்கலிட்டுப் பூசைசெய்யும் போது இவ்வைரவ சுவாமி பந்தலில் உரொட்டி, கரும்பு பழமாத்தியன் படைத்து காவியம்பாடி வணங்குவர்.

திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் தான் மாணவர்கள் கல்வி கற்பது வழக்கம். சமுன் உபாத்தியாயர் என்பவர் மாணவர்களுக்குத் தன் வீட்டுத் திண்ணையில் பாடல் புகட்டுவார். அரிச்சுவடியில் ஆரம்பித்து, ஆதிதிருடியுடன் மனனஞ் செய்யும் படலம் தொடங்கி, அம்மானை பாடி புராணிகளுக்குப் பயன் (பொருள்) கூறுவதுடன் அவரின் கல்வித்திட்டம் முடியும்.

“ஆலிலைமேல் மாயன் அரிவதுயில்கொண்டது
போல்

கோலி முலையருந்தி கொண்டான் துயில்

பூதகி மேல்”

என்று ஒரு மாணவன் இன்னிசையுடன் பாடி மூடிக்க, மறு மாணவன்;

அப்படியாக, யுகப் பிரளய காலத்திலே இப்பரந்த பூதகத்தைத் தனது உதரத்திலே அடக்கி பாற்கடல் நடுவில் ஆலிலைமேல் துயின்ற கண்ண பரமாத்மா பேரல், கம்சனுடைய ஏவுதலால்

நச்சுப்பால் கொடுத்து கிருஷ்ண யரமாத்மாவைக் கொல்ல வந்த பூதகியின் இரு தனங்களிலும் பாலுண்டு, அதற்கு மேலாக இரத்தத்தையும் உறிஞ்சியபின், இறந்து கிடந்த அவளின் பரந்த மார்பிலே அழகு தவழும் குழந்தைப் பருவத்துடன் கண்ணன் துயின்று கொண்டிருந்தார் என்று அதன் பொருளை விரிவுபட இசையுடன் உரைப்பான். இதுவே பயன்கூறுதலெனப்படும்.

இத்தகைய கல்வி வளம் செறிந்த அத்திண்ணைப்பள்ளிக் கூடத்தில் நம் கதாநாயகர்கள் கற்று வந்தனர். பெற்றோருடைய கமச்செய்கையில் ஏனைய பிள்ளைகள் ஒத்தாசை புரிவது போல் இவ்விருவரும் உதவிபுரிந்தார்கள் எனக் கூறமுடியாதிருந்தது. காலையில் பெற்றோரின் கட்டாயத்தின் பேரில் பயிற் பச்சைகளுக்கு நீரிறைத்த பின்னர் திண்ணைப்பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போவார்கள். தொழிலில் ஊக்கமில்லாவிடிலுங்கல்வியில் கண்ணாழிருந்தபடியால் ஆகிரியரிடம் நற்பெயர் வாங்கியது மாத்திரமல்ல, கிராமத்தில் நடக்கும் சமயச் சடங்குகளில் அம்மானை, காவியம் பாடுவதிலும் முக்கியபங்கெடுத்ததால் ஊரவர்கள் ஆலாத்தி சுழற்றி கண்ணாறு கழிக்குமளவுக்குச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர்.

திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி கற்று முடிந்து மதியபோசனமருந்திய பின்னர் இவ்விரு தோழர்களும் 'அயலில் உள்ள காடுகளில் அலைவது வழக்கம். பழங்களைப் பறித்துண்ணல் கிழங்கு பிடுங்கி சுட்டு அருந்துதல், பறவைகளைக் கல்லாலெறித்து கொன்று நெருப்பில் வதக்கிச்

சாப்பிடல், இளநீர் குடித்தல் என்ன காடு
ளில் அலையும்போது இவர்கள் நிகழ்த்தும் காரி
யங்களாகும். இடை இடையே வாழைக்குலை
திருடல் வெற்றிலைத் தோட்டத்தின் அருகில்
உள்ள வள்ளிக்கிழங்கு களவாடல் என்பனவற்
றைத் தவறுது நிகழ்த்துவதில் இவர்கள் இருவ
ரும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

இலை திருடியவன் குலை திருடுவதுபோல
வயது செல்லச் செல்ல திருடும் பரப்பு கிராமத்
தின் உப்புறமுஞ் சென்றது. களவு போன
பொருட்களுக்கூடமையானோர் ஏதோ பசித்த
வன் திருடுகிறான் என்றளவில் பாராமுகமாயிருந்
தனர். இந்தச்சந்தர்ப்பம் மேலும்மேலும் அவர்
களைத் திருட்டுத் தொழிலில் திசை காட்டிற்று.

இப்போது நமது கதாநாயகர்களுக்கு
வயது பதினெட்டு ஆகிவிட்டது. ஒருவர் கறுப்பு
நிறம், கட்டான மேனி, கன்னத்துக் குடுமி.
காதில் மின்னிடும் காதணி. இடுப்பில் நாவற்பழ
நிறத்திலான எட்டுமுழச்சாய வேட்டியை உடு
த்து அதன் ஒரு தொங்கலை எடுத்துச்சால்வை
யாகக் கழுத்தைச்சுற்றிப் போட்டுக்கொள்வார்.
மற்றவர் நிறத்தில் மாத்திரம் சிவலை. ஏனைய
அங்கவமைப்பிலும், நடையுடைபாவனையிலும்
எவ்வித வித்தியாசமும் இராது இருந்தார்.

கோழி கூவும்போது இவர்களுடைய தின
சரி வாழ்வு ஆரம்பமாகும். வெற்றிலைத் தோட்
டத்திற்கு நீரிறைத்து முடிந்தவுடன் காலை ஆகா
ரம் 9 மணியளவில் கிடைக்கும். அதன் பின்னர்
திண்ணைப் பள்ளிக்கூட நிகழ்ச்சி. அடுத்தமதி ய

உணவு. அதன் பின் ஒன்று சேர்ந்த இருவரும் பிரிவது அடுத்த நாள் அதிகாலையில்தான். அதற்கிடையில் உணவுத் திருட்டு. அதை உண்டு மகிழல். உண்டபின் உறக்கம். கோழிகூவும் போது எழுந்து வெற்றிலைத்தோட்டம் நோக்கி ஓடல். இவ்வாறு அடுத்தநாள் காலை ஆரம் பமாகும். திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கற்கும் பாடங்கள், மதிய போசனத்தின் பின்னர் அலர் களாகத் தேடிக்கொள்ளும் உணவில் வித்தியாசங்களே தவிர ஏனைய நிகழ்ச்சிகளிலெவ்விதமான மாறுதல்களும் இன்றி வாழ்ந்து வந்தனர்.

வழக்கம் போலொரு நாள். பின்னேரம் இரு மணியளவில் இருவரும் வனவாசஞ் செய் யும் வழியில் அவ்வூர் கிராமத்தலைவரின் காட்டு வளவில் ஒரு பலாப்பழம் அவர்களின்திருட்டுக்கு இலக்காகியது. காட்டோரத்தில் அதை அவர் கள் சுவைத்த பின் சுவையாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த பேசுது தான் அவர்களை ஊரை னிட்டே விரட்டிவிட்ட அந்தச்சிறுநிகழ்ச்சி; ஆதி தொட்டு, மனுக் குலத்தோடு ஒட்டிப் புற்று நோய் போல் அரித்துவரும் பேய்பிசாசு பற் றிய அறியாமையை அகற்றும் ஒரு உண்மைக் கதையை உருவாக்கிய அளவுக்கு முக்கியத்துவம் பெற்றதென்றால், அந்த நிகழ்ச்சிதான் என்ன?

பருவக் கோளாறு பக்குவமற்ற மனதில் பரப்பு பெறுவது இயல்பு. பாலுணர்ச்சியாகப் பருவக்கோளாறு பரிணமிக்கும்போது ஏற்படும் பாதக நிலைகளை ஆராய்ந்தறிந்த உளவியல்பு நிபுணர்கள் அது ஒரு எரிமலை என்று வர்ணித்து ள்ளார்கள். எனவே தான் ஒழுக்கநிலைக்குள் மனி

தனை அடக்க எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகள் யாவும் பலனற்றுப் போகின்றன. சமயப் பிறழ்வுகளும் மனிதப் பண்பாடுகளும் ஏற்படுகின்றன, ஆனால் இப்பருவத்தில் ஏற்றவாறு பருவக் கோளாறுகளைப் பயன் படுத்துவதால் மனித நன்மைக்கான எத்தனையோ காரியங்களைப் பெறலாம். பெற்றோர்க்கு அடங்கிவாழ்ந்தாலும் பாலுணர்ச்சியால் உந்தப் படும் பருவம் ஒரு போலியான புற வாழ்க்கையையே பிரதிபலிக்கிறது. எனவேதான் சமூகத்தினரும் பெற்றோரும் இப்பருவத்தினரிடமிருந்து பெலமான நடத்தையை எதிர்பார்த்துத் தோல்வியடைகிறார்கள்.

இவ்வாறு தோல்விகண்ட கோடிக்கணக்கான பெற்றோர்களைப் போலத்தான் நமது கதாநாயகர்களின் பெற்றோர்களும் மனம் நொந்து போகக் கூடியதான, அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது வீட்டிலும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திலும். நற்பெயர் பெற்ற கதாநாயகர்களின் உள்ளத்தில் உந்திய பாலுணர்ச்சிக்குரிய பருவ எரிமலையை திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியரோ பெற்றாரோ மட்டிட்டுக் கொள்ளக் கூடியதாக அவர்களின் போலி உருவப் பொய்த்தோற்றம் திரையிட்டிருந்தது. அத் திரை கூட மிகவும் மெல்லியதாக இருந்தபடியால் விரைவிலே கிழிபட வேண்டிய காலம் நெருங்கிற்று. அதுவும் அவர்களுக்கே புரியாதவாறு திடீரென ஏற்படலாயிற்று.

(பால்காண்டம்)

அடுப்பு எரிப்பதற்கான விறகுகளைக் கிராமத்தினை அடுத்துள்ள சிறு காட்டில், பின்னேரங்களில் சென்று பொறுக்கி வருவது அக்கிராமப் பெண்களின் தலையாய கடமையாகும். பெரும்பாலும் விவாகமாகாத நுமர்களும், பக்குவப்படாத இளைசுகளும் இவ்விறகு வேட்டைக்கு மதியபேரசனம் முடிந்தவுடன்; கையில் ஒரு கத்தியும் விறகை தலையில் வைத்துக்கொள்ள கம்மாடாக உபயோகிச்சு ஒரு சீலையையும் எடுத்துக்கொண்டு வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டு காடு நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்வது வழக்கம். அவர்களின் உடலை மறைக்கும் கடினமான சோமன்சீலை உருவத்தையும் வயதையும் உண்மைக்கதிகமாக இன்னும் கூட்டிக் காட்டும. கொண்டையில் கொண்டை குத்தியும் சையில் வெள்ளியால் செய்த பூட்டுக் காப்பும், காலில் கரணை எனப்படும் வெள்ளியாலான காணியும் சழுத்தில் பொன்னட்டியலும் அழகுக்கு அணிசெய்ய நெற்றி நிறைய விபூதியும் அணிந்து செல்லும், அக்காலக் கன்னியர்தம் அழகைக் கரந்திருந்து பார்க்கவே மன்மதன் உருவிலியானான் என்றுதான் கூறத் தோன்றுகிறது.

அன்று இக் கன்னிகைகளுக்குத் தலைம
தாங்கி விறகு செகரிக்க வழக்கம் போல அக்
கிராமத்தின் அதிகாரியான பொலிஸ் தலைமைக்
காரரின் தங்கை சென்றாள். நம் கதாநாயகன்
“கறுவலின், முறைப்பெண் அவள். இடைக்
கிடை அவளை இவ்வுமங்குமா? கண்டதே தவிர
பேசிக் கதைத்தில்லை. இந்த நிலையில் அவளின்
மனதிலொரு மூலையில் அவளின் நினைவு நாகபாம்
பென் தூங்கிக்கிடந்தது.

நாவல் மர நிழலில் பறாப்பழத்தைச்
சுவைத்துக் கொண்டிருந்த கறுவலின் கண்க
ளில், பெண்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் காட்
டில் நுழைவதும் அவர்களுக்கு முன்னால் தன்
முறைப் பெண் வந்தவதும் தென்பட்டது. அத
னைக் கண்ட அவனுக்கு ஏற்பட்ட மனநிலையை
ஒரு பெரு மூச்சு எடுத்துக் காட்டிற்று. இரு
வரும் மர நிழலின் கீழ் சற்றுத் தூங்க ஆரம்
பித்தனர். ஆனால் நம் கதாநாயகனுக்கு கண்
மூடவோ கருத்தை அடக்கவோ முடியவில்லை.
சற்று நேரத்தில் பக்கத்திலிருந்த புதரில் விற்
கொடிக்கும் சப்தம் கேட்டது' எழுந்து ஒரு
நப்பாசையுடன் பார்த்தான். என்ன அதிசயம்!
அங்கே தனித்து நின்று தன் மச்சாள் விறகு
பொறுக்கிக் கொண்டு நின்றாள். பக்கத்தில் ஒரு
வரும் இவ்வே என்பதை நிதானித்துக் கொண்ட
அவன் உடம்பில் ஒருதுணிவு. அதனை அடுத்துஒரு
வித வெறி,

அவனுக்கு இவனை நன்கு தெரியும், நெஞ்சு
கொள்ளாத ஆசை. ஆனால் காலம் வரும் வரை

யும் சட்டுண்டிருக்கும் கடமை அவனின் முன்னால் தலையாட்டித் தருணங்கள் அநேகம். ஏன் சில நாட்களுக்கு முன்பு கடத்தான் வீட்டில் தனித்திருக்கும் போது ஒழுங்கையால் போன போது பதுங்கிப் போன அவனைக் கண்டு கரணத்திருந்ததும் இக் கடமையுணர்ச்சியாற் தானே. ஆயினும் முரட்டுத் தன்மையுள்ள சுறுவலுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. குழந்தை கற்பனை செய்துகொண்டிருந்த சுகானுப நிலை என்பன தூண்ட, மாமிச இச்சை கொண்ட புலி போல ஒரே பாய்ச்சல். உறுதியான பிடி. விசயத்தை உணர்ந்துகொண்ட அவன் ஆரம்பத்தில் அதிர்ந்து போனாலும் தன்னுடன் வந்த பெட்டைகள் யாரும் பார்த்து விடப் போகிறார்களோ என்ற பயத்தால் சற்று வெருண்டான். யாரும் பக்கத்தில் நிற்கிறார்களா என்பதை அறிவதற்காக ஒருத்தியினை பெயரைச் சொல்லி மெதுவாகக் கூப்பிட்டான். ஆனால் பதிலில்லை. சுதாநாயகனின் பிடி தளர்ந்தது. அடுத்த கணம் ஆளும் அவ்விடத்தில் இல்லை. அவனைப் பரிதாபத்தடன் பார்த்துக்கொண்டே நின்ற அவன் விறகு பொறுக்குவதில் தொடர்ந்துமுனைந்தான்.

மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க, எண்ணாணுடம்பு ஒரு காணாகக் ஓன்ற. உடலில் இருந்த வலிமையெல்லாம் இழந்த நிலையில் தனது சிறு கிதன் படுத்திருந்த இடத்தை அடைந்தான். நடந்த விசயத்தை எல்லாம் கிரகித்துக் கொண்ட 'சிலஸேன்', பார்த்த பார்வையிலே கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த பெண்ணும் குறைந்து விட்டது. சமாதானம் கூறலாமென்றாலோ நாவில்

ஈரமில்லை. ஈற்றில் ஒரு பெரிய அபாயம் தங்களைச் சூழ்ந்துள்ளதை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். செய்த கருமமோ மகா பிழை. அதுவும் கிராமத் தலைவரின் விசயத்திலே தலையிட்டது மகா மகா பிழை. இதன் பேறு மிக மோசமாக இருக்கும். அவரின் கையில் அகப்பட்டால் திண்ணைத் தூணில் கட்டி வைத்து முதுகை உரித்து விடுவார். எனவே எங்கேயாவது ஒடிப்போவதுதான் புத்திசாலித் தனம் என்று முடிவுகட்டினர்.

எதற்கும் சற்றுப் பார்ப்போம் என்று நினைத்தவர்களாக அன்று மாலையானதும் ஊரில் போய் என்ன நடக்கிறது என்று கோட்டம் பார்க்கச் சென்று பதுங்கியிருந்தனர். அப்போது கிராமத்தலைவர் எனப்படும் விதானையார் தம் வீட்டுப் பக்கம் நின்று போவதைக் கண்டனர். காரியங் கெட்டுவிட்டது. இனி இங்குநின்றால் அபாயம்!! ஊரில் இனி தலை காட்டமுடியாது என்று தமக்குள் நிச்சயித்தவர்களாக ஊரை விட்டே ஓடும் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஆனால், எங்கு போவது என்பதுதான் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. பக்கத்துக் கிராமங்களை மாத்திரம் அறிந்திருந்தவர்களுக்கு வெளியுலகம் பெரும் இருள் சூழ்ந்ததாகவே இருந்தது. எப்படியாயிருப்பினும் அவ்விருளோடு இருளாக மறைந்துவிடுவதே நல்லதென முடிவு செய்தனர். இதன் முடிவு அறியாத குறிப்பிடாத ஒரு இடத்தை நோக்கிப் பிரயாணம்

செய்யப் புறப்பட்டதுதான். வெறுங்கை முழம் அளக்குபா? என்றாலும் இடைபிடை அகப்பட்ட கிராமங்களில் தம் கைவரிசையைக் காட்டி ஓரளவு பசித்த நடலைப் பராக்குக் காட்டியவாறு பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தனர். நெழிந்து செல்லும் ஆறுகளைக் கடந்தனர். வளைந்து நிமிர்ந்த மலைகளில் ஏறி இறங்கினர். காடுகளில் நுழைந்து நடந்து களைத்தனர். இவ்வாறு கப்பந்து நாட்கள் கடந்து விட்டன.

எங்கிருக்கிறோம் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாத நிலையில், பதினொராந் தினம் ஒரு பரந்த வயலின் அருகில வந்து நின்றனர். வயலின் நடுவே ஒரு சிறு குடில் இருப்பதைக் கண்டு அங்கு சென்று பார்த்தபோது யாரையுங் காணாதபடியால் அங்கு தங்கி இளைப்பாறினர். பயங்கரமான வழிப்பயணத்தால் பயந்திருந்த அவர்களின் இதயம் இப்போதுதான் ஓரளவு ஆறுதலடையத் தொடங்கிற்று.

தவறுவிட்ட பின்னர்தான் தன்னைப்பற்றி யோசிப்பது மனிதஇயல்பு. அதுபோல் தம் விளைகளைத் தாமே நினைந்து நொந்துகொண்டனர். வயிற்றில், உள்ளத்தில், உடம்பில் ஒரே வலி, இனந்தெரியாத வேதனை, பிரிவுத் துயர். ஒரு பக்கம். சுதந்திரமிழந்து கூட்டுக்குள் அகப்பட்டது போன்ற பிரேமை ஒரு பக்கம். இத்தனை அலைகளும் குமுற இருவரும் ஆழ்கடல் துரும் பென அசைவரடு நினைவுடனும், அடித்துப்

போட்ட பாம்புபோல் சலனமற்ற உடலுட
னும் பெருமூச்சுகளே பேச்சாகக் கிடந்தனர்.

வேதனை உடலை மயக்க, அம்மயக்கமே
மிருந்தாகித் தூக்கத்தை உண்டாக்க இருவரும்
அசைவற்றுத் தூங்கினர். பின்னேரம் யாரோ
தட்டி அசைத்து எழுப்புவதுபோல் தெரிந்தது.
இருவரும் மிகவும் முயன்று கண்களைத் திறந்து
பார்த்தனர். எதிரே ஒரு பெரியவர் உற்றுப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரே இவர்க
ளைப் பார்த்து “தம்பிகாள்! நீங்கள் யாரப்பா?
என்று அன்புடன் வினாவினார். வழி தவறி வந்து
விட்டோம் என்று ஓரளவு சமடோசிதமாகச்
சாட்டுப் போக்குக் கூறி பெரியவரைத் திருப்
திப்படுத்தினார்கள். பேச்சு, உடை, ஆதிய
வற்றிலிருந்து அவர்கள் மட்டக்களப்பார் என
மட்டிட்டுக்கொண்ட அவர் தமது வயலில் வேலை
செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டதுடன் வயலில்
தங்கி பன்றிக் காவல் செய்யும்படியும் ஆணை
யிட்டார். அன்றிரவுக்கான உணவை அனுப்பி
வைப்பதாகச் சொல்லிச் சென்ற அவர் உணவு,
குடிக்க நீர், நெருப்பெரிக்க வேண்டிய பொருட்
கள் இரண்டு பாய்கள் ஆதியனவும் அனுப்பி
வைத்தார்.

உண்ட மயக்கம் தொண்டற்குமுண்டாம்
என்பது போல இருவரும் சற்றுக் கண்ணயர்ந்த
னர். ஆனால் பகலில் போதியளவு துயின்றபடி
யால் மேற்கொண்டு துயிலமுடியவில்லை. எனவே
விழித்திருந்தே அந்த இரவை போக்கினர். ஒரு

பால் கொசுக்கடி, மறுபால் வீட்டுக்கவலை. இருவரும் பேசிக் கொள்வதற்கு நிறைய விசயம் இருந்தாலும் மனந்திறந்து பேசிக்கொள்ள முடியாதபடி மனக்குமுறல்கள். இவ்வாறு இருவரும் தங் விதியை நொந்து கொண்டவர்களாக, உன்றிரவைச் சீவராத்திரியாக்கிக் கொண்டனர்.

விழித்திருந்தபோது அவர்கள் தம்மனக்குமுறல்களை மண்ணில் ஏதோ சிறுவது மூலம் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். நித்திரை இன்மையால் காவற்குடிவின் வெளியிலும் வந்திருந்ததுண்டு. அங்கும் தற்செயலாக மண்ணில் கையால் சீறியிருக்கிறார்கள். மண்ணில் சீறும் காரியத்துடனும் மனதில் குமுறும் எண்ணங்களுடனும் போராடி அவ்விரவைக் கழித்தனர். பொழுது விடிந்தது. விடியவில்லை! விடிந்து தொலைந்தது என்று கூறுவதே அவர்கள் மட்டில் பொருத்தமாயிருந்தது.

அதிகாலையில் வயற்சொந்தக்காரன்மெதுவாக பதுங்கிப், பயந்து கொண்டு குடிசை நோக்கி வந்தான். அவனின் கண்கள் மிகவும் அவதானமாக எதையோ ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தது. காதுகளை மருண்டமாத்களின் செயலை ஒத்து நாலாபுறமும் திருப்பிக்கொண்டே, கால்களை எப்போதும் திரும்பி ஓடுவதற்கு ஆயத்தமான நிலையில் அடிமேல் அடிமேல் அடி எடுத்து குடிலுள் நுழையாது தூரத்தே நின்று பார்த்தான்.

அவன் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் அகன்றன. முகத்தில் இருந்த பீதி பனிப்படலம் போலகலத் தொடங்கிற்று. அவன் எதிர் பார்த்தது நடவாதிருந்தது போல் வியப்பு அவன் முகத்தில் திளைபோட்டது. ஒன்றும் பேசாது நின்றவன் சற்று நேரத்தின் பின் அவர்களை வீட்டிற்கழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

ஏறக்குறைய இரண்டு மைலுக்கப்பால் அமைந்திருந்த ஒரு கிராமத்தின் வடபுறத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டினை அடைந்தனர். அங்கு அவர்களைக் கண்டதும் முர்திய தினம் ஆதரித்த பெரியவரும் அவரின் மனைவியாரும் "தம்பிகாள் வரூங்கள் உட்காருங்கள். நீங்கள் மட்டக்களப்பார் என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே காட்டிவிட்டீர்கள்,, என்று ஒரு பீடினை போட்டார். இதைக் கேட்ட அவர்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. செய்யாத கருமமேதும் செய்து விட்டோமோ என்று பயந்தார்கள். கிடைத்த இந்த இந்த ஆதரவும் கெடப்போகிறதே என்று பதைத்தார்கள்.

(ஆரண்யகாண்டம்)

“தும்பிகாள்! அந்தக் குடிசையில் காவல் பார்த்த என் மூத்தமகளைப் பேயடித்துப் போட்டுது. அதற்குப்பிறகு அதற்குள் நாங்கள் படுப்பதில்லை. ஆனால் நீங்கள் அந்தப் பேயை ஓட்டிப் படுத்துக்கிடந்திருக்கிறீர்கள்” என்றார் பெரியவர்.

ஆம் அப்பா குடிசைக்குள் கோடுகள் கிறிப்பேயைக் கட்டியிருந்தார்கள். என்னுடைய குறுக்கறுத்துப் பேசினான் அவர் மகன்.

இருவருக்கும் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை, தம்மைப் பகிடி செய்வது போன்ற தொரு நிலை. ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல் ஏதும் தவறு செய்துவிட்டோமே என்று சந்தேகம். இந்நிலையில் இருவரும் துடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது பெரியவர் எழுந்து அவர்களை அழைத்துக் கிணற்றடிக்குச் சென்றுமுகம் கழுவுப்படி கேட்டார். பின்பு பக்கத்திலிருந்த சமையலறைக்குள் அழைத்துச் சென்று உணவு பரிமாறினார்.

இவ்வளவு இராஜாபகாரம் எதற்கு என்று நம் கதாநாயகர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பின்பு இருவரும் தனித்துப்பேசும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதுதான் உண்மை பளிச்சிட்டது. அதாவது மட்டக்களப்பார் மந்திரவாதிகள் என்பது ஒன்று. அடுத்தது தாம் அன்றிரவு பெரமுதுபோக்கமுடியாது கவலையால் கீறியகீறுகள் மந்திரமென்று அவர்கள் மதிப்பிட்டது. முன்னர் ஒருநாள் தற்கொலை நடந்தவிடத்தில் அன்றிரவு பயமின்றித் தனித்துத் தங்கியது மந்திர சக்தியால் என அவர்கள் துணிந்தது.

இதை அடிப்படையாக வைத்து இனித் தம் வாழ்க்கையை நடத்தலாம் என்பது அவர்கள் கண்ட துணிவு. இதனால் அவர்கள் தென்படைத்தது மாத்திரமல்ல நடத்தையிலும் இறங்கினார்கள். பின்பு தம்பிகளா! என்றுவந்த பெரியவரை நம் கதாநாயகன் புன்முறுவலுடனே வரவேற்று ஒரு பெரும் அதிர்ச்சியையும் கொடுத்தார்கள். அப்புச்சி! நீங்கள் இப்படி எங்களைப் பேய்க்கு இரையாகவிட்டிருக்கக்கூடாது. எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் எங்களை உங்கள் பிள்ளைகள்போல் நடர்த்தமுடியாது தவறிவிட்டீர்கள் என முறுமுறுத்தனர். பெரியவர் அதிர்ச்சியடைந்துவாயடைத்து நின்றார். மக்காள்! கோவித்துக் கொள்ளாதீர்கள் தெரியாமல் செஞ்சபிழை என்று மன்னாடினான் பெரியாரின்மனைவி. அவ்வளவுக்கு அவர்களின் அதிர்ஷ்டம் அங்கு துள்ளுநடைபோட்டது.

காலை உணவு அருந்தியபின்னர், பெரியவர் கொடுத்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு

பலாமரநிழலில் படுத்தவாறே தம் எதிர்காலத்
தில் ஒரு வெளிச்சம் பிரகாசிப்பதை கறுவல்
உணர்ந்தார். ஆனால் திருப்தியான உணவு, நல்
சுத்தமான சாயவேட்டி சால்வை, கரைச்சல்
இன்றித் தூங்கக்கூடியதான நிழல். இம்மூன்றும்
கிடைத்த சந்தோசத்தில் தன்னையே மறந்தவ
ராக வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்
தார் வெள்ளையர். இருவரிடையேயும் இவ்வாறு
இடைக்கிடை நீண்ட நிசப்தம் நிலவுவது சகசம்
இந்த நிசப்தத்தைக் கலைத்தவாறு கறுவல்; இது
நல்ல தருணம்! மனுஷன் நம்மை மந்திரவாதி
என்று நம்பிவிட்டான்! அவனிலும் பார்க்க அவ
னுடைய குடும்பம் நம்மீது சரியான நம்பிக்கை
வைத்திருக்கிறது. இதை முதலாக வைத்து
நமது (வி)யாபாரத்தைத் தொடங்குவோம்,
என்று கூறினார்.

“அதெப்படி மூடியும்? நாய்க்கு உறுக்
கிற மந்திரங்கூட நமக்குத் தெரியாதே. இப்படி
இருக்கிற நிலையில் எப்படி நம்மட நாடகத்தை
ஆடு(கி)ற?” என்று மடக்கினார் வெள்ளையர்.

அதை நான் பார்த்துக்கிறேன். ஆனால்
காரியத்தைக் கெடுத்துவிடாதே. இன்றுமுதல்
நான் கட்டாடி. நீ என்னுடைய இடவன். அது
சரி. நான் இப்போது ஒரு மந்திரம் ஆக்கியிருக்
கிறேன். சொல்றேன் பார்!

ஓம் ஐயும் கிலியும் அகல அகல
அரி ஓம் நீ நீ அகண்டே ஓட
உறும் றும் பத்ரகாளி அகண்டேசுவரி
பரமநாயகி பாராநாதாயகி

பார்த்த பார்வை பேரீட்ட தோசம்
பறந்தே ஓடவே சுவாகா

இது அஞ்சாவியத்திற்கு பயந்தவர்களுக்கு திருந்
ற்று போடும்போது சொல்லும் மந்திரம். இது
போல நூல் கட்ட, பேயோட்ட, காய்வெட்ட
பேய்கட்ட ஆக்கிக்கொள்ளுவோம்.

இதைக்கேட்ட வெள்ளையனுக்குச் சிரிப்
புப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. ஏதோ உன்னை
நம்பி உன்னோடு கூடிய பலன் வவுனியாவில்!
போதாக்குறைக்கு மந்திரவாதியாக இருந்து
இன்னும் எங்கு தேசாந்திரம் போக இருக்கி
றதோ சிலனுக்குத்தான் வெளிச்சம் என்றுசலித்
துக் கொண்டார்.

இந்த நேரத்தில் அப்பெரியவர்பின்னால்
ஒரு இளம் பெண் நன்றாக இளைத்துப்போன
ஓர்குழந்தையை கக்கத்தில் எடுக்கியவாறு வந்து
அவர்கள் பரத்திருந்த இடத்தை அடைந்த
னர். வந்ததும் வராததுமாக மகன்! இதுதான்
எண்ட முத்தமகன். இந்தப்பிள்ளையின்ர மகன்
தான் இவன். ஏதோ நாங்கள் தெரிந்தோ தெரி
யாமலோ செய்த குற்றத்துக்கு இந்தப் பொடி
யனுக்கு இந்த வகுத்தம் வந்திருக்கிறது. எது
பார்வையாகிற்றோ? தெரியாது. எல்லாம் உங்க
ளால் முடியும் என்றார்.

என்ற பிள்ளைக்கு இந்தக் காய்ச்சலைத்
தீரச் செய்தால் உங்களுக்குக் கோடிபுண்ணியம்
வரும். என்ற உடன்பிறப்பு மாதிரி எங்களுக்கு
உதவிசெய்யுங்கள் என்று இரந்துவேண்டினான்.

இவ்வாறு இரந்து நின்ற அப்பெண்ணைப் பார்க்க
மிகவும் பரிதாபமாகவிருந்தது. இயல்பாகவே
பயந்த சபாவமுள்ள வெள்ளையர் பயந்துபோய்
விட்டார். ஆனால் கறுவலோ சரி எங்களாலியன்
றதைச் செய்கிறோம். பிள்ளைக்குப் பேய்தான்
பார்வையாயிருக்கிறது. எது? பார்வையாயிருந்
தாலும் நானொரு கை பார்க்கிறேன். கொஞ்சம்
துண்ணாறு போட்டுப் பார்ப்போம். இன்று சரி
மதியம் ஊருக்கு வெளியில் உள்ள ஆலமரநிழ
லடிக்கு இப்பிள்ளையைக் கொண்டு வாருங்கள்
என்று பெரியவரைப் பார்த்துக் கூறினார்.

மதியம் வந்தது. ஊர்க்கோடியில் உள்ள
ஆலமரத்தடியின் கீழ் ஏற்கனவே இயற்றி மனப்
பாடம் செய்து வைத்த மந்திரத்தைக் கூறிய
வாறே விபூதியை எடுத்து பிள்ளைக்குத் திருநீறு
போட்டார். பக்கத்தில் எடுபடியாளாக நின்ற
வெள்ளையருக்கு ஒருபக்கம் சிரிப்பு வந்தாலும்
மறுபக்கம் என்ன என்ன வினாவியுமோ என்று
நடுங்கியவாறு நின்று கொண்டிருந்தார். உடனே
பலன் கிட்டவில்லை. இருநாட்கள் தொடர்ந்தன.
என்றாலும் பிள்ளையின் நிலைபரத்தில் எந்த வித
மான மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. மூன்றாம் நாள்
அவநம்பிக்கையின் உச்சத்தில், அதே ஆலமரத்
தடியில் பிள்ளையை மடியில் வைத்துக்கொண்டி
ருந்தார். அந்தப் பெண்ணின் முகத்திலும் அதே
அவநம்பிக்கை பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தது.
இதே நிலை கறுவலை உலுக்கிவிட்டது என்றாலும்
சமாளித்துக்கொண்டு தன் வேலையைத்தொடங்
கினார். அதே மந்திரமாலும் சற்று உறுத்தி
உச்சாடனஞ் செய்து விசேடமாகக் குழந்தை
யின் உப்பியிருந்த வயிற்றை நன்கு நசித்து

நசித்து விபூதியினால் தடவி விட்டார். அன்று சற்று வழக்கத்துக்குமாறாக வெகுநேரஞ் சென்றது. வயிற்றைத் தடவத்தடவ இதமாகவிருந்தபடியால் குழந்தையும் பேசாது அமைதியாக இருந்தது.

அப்போதுதான் அந்த அதிசயம் நடந்தது. பிள்ளை மடியிலிருந்து உன்னியெழும்பியது. வீறிட்டுக் கத்தினது. வயிறு கிழிவது போன்ற ஒரு சப்தம்கேட்டது. துர்நாற்றம் அதையடுத்து வீசிற்று. பிள்ளைக்கு வயிற்றோட்டம் ஏற்பட்டது. பெரியவரின் மடியில் பிள்ளை மலங்கழித்துவிட்டது. அதே தகுணம்;

“கட்டி முட்டி கழிவக் கழியக்
நொங்கு நொதுமல் ஓட ஓட
விட்டே ஓடு வேசவாகா”

என்று கறுவல் தனது கடைசி மந்திரஉச்சாடனத்தைச் சமயோசிதமாக ஆக்கி உரத்துக் கூறி முடித்தார்.

அடுத்த நாள், பிள்ளை எழுந்து தவழ்ந்து விளையாடுகிறது. பிள்ளையைப்பிடித்திருந்த பேய் விலகிவிட்டது. விலகும் போது பெரும் சப்தமிட்டு, துர்நாற்றம் வீசி, மலத்தைக் கழிக்க வைத்தே பேய்விலகிற்று. என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். பெரியவரோ தம்மிடம் வேல்மூருகன் கொண்டு வந்து சேர்த்த இளம்மந்திரவாதிகளின் பெருமையைப் பறை சாற்றிக் கொள்ளத் தவறவில்லை.

இதற்கிடையில் 'மந்திரங்கால் மதி முக்
கால்.' நமது மந்திரம் சரிவராத போது முட்டி
போல முன்னுக்கிருந்த பிள்ளையின் வயிறுதான்
என் கண்ணில் பட்டது. இதற்கும் இந்தப்பிள்ளை
யின் வருத்தத்துக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்க
வேண்டும் என்று எண்ணினேன். அதனால் என்
னால் முடிந்தமட்டும் வயிற்றைத் தடவினேன்.
புளிப்பு ஏற்பட்டு அதனால் அவதிப்பட்ட பிள்ளை
க்குத் திடீர் வயிற்றோட்டம் ஏற்பட்டது. குட
லில் தங்கியிருந்த புளிப்புக் கட்டிகளெல்லையேறி
விட்டது. இதுதான் நடந்தது என்று கறுவல்தம்
நண்பனுக்கு இரகசியமாகக் கூறிக்கொண்டிருந்
தார்.

(ஆரோக்கிய காண்டம்)

பா ஊடையுடன் ஓடித்திரிந்த பருவமங்கை மணமாகித் தாய்மையடைந்து தன் குழந்தைக்குப் பரலுட்டும் போதும், குடும்பத்தைப் பொறுப்புடன் நடத்தும்போதும் சிட்டாகப் பறந்து திரிந்த அந்தச் சிறுமியா இவள்? இவளுக்கு இவ்வளவு பரிபக்குவம் இத்துணைச் சிறிய காலத்துள் எப்படி வந்தது என்று ஆச்சரியப்படுகிறோமல்லவா? இது இயற்கையின் கொடை. சந்தர்ப்பம் குழல் என்பதற்குத்தகைய பொறுப்பும் பரிபக்குவமும் மாந்தரிடையே மட்டுமல்ல எல்லாச் சேவராகிகளிடமும் தானாகவே உண்டாகிவிடுகின்றன. இது இப்படி இருக்கும்தோது பகுத்தறிவுள்ள மரனுடர் விரைவாக இப்பரிபக்குவ நிலையை அடையதில் என்ன வியப்பிருக்கிறது.

இதே நிலையில் நம் கதாநாயகர்கள் இருவரும் நாடோடிகள் என்ற பொறுப்பற்ற சீவியத்திலிருந்து மந்திரவாதிகள் என்ற மகத்தான பொறுப்புள்ள சீவியத்துக்கு மாற்றப்பட்டபோது, அதற்கேற்ப அவர்கள் தங்களை மாற்றிக் கொண்டனர். பேச்சிலும், நடையிலும் தம்

பெருமையைத் தொனிச்சுவிட்டனர். பார்வையிலும், பண்பிலும் தாங்கள் பெரும் மந்திரவாதிகள் எனப்பறை சாற்றிக் கொண்டனர். இவ்வகையிலும் புகழ் பரவக்கூடியதாக ஏற்றுவிடுவருத்தக்காரர்கள் அவர்களை நாடினர். சமயோபாசகமாகத் தங்களுக்குத் தெரிந்த சில கை-மருந்துகளையும் உபயோகிக்கச் சொல்லித் தம் மந்திரத்தை முழுமை பெற்றதாகக்கிக் கொண்டனர்.

காணிக்கையாகக்கிடைத்த காசுகள், கையில் புரண்டன. சுகமுற்றோரின் அன்பளிப்பான பளபளத்த உடைகளும், உருசியான உணவுகளும் அவர்களுக்கு எவ்வித குறைவையும் ஆக்கவில்லை. தம் மந்திரத்துக்கும், மந்திரத்துக்கும் அப்பாற்பட்டு விலகாத நோய்களைக் குறளி, கரைவாக்கன், குறும்பரை என்ற துஷ்டத்தனமான பேய்களின் விளையாட்டு என்றும், அதனை நீக்கக் கொஞ்சக் கரீலம் எடுக்கும் என்றும் நம்பிக்கையூட்டினர். ஆயினும் தங்களின் விதையால் அரைக்கரைவாசி விசயங்கள் தங்குதடையின்றி நடந்து வெற்றியைத்தந்தன.

ஒருநாள் வழக்கம்போல், வயிரூர உண்டு, மகாபாரதத்தில் சில செய்யுள்களை இசைத்து மகிழ்ந்தவாறே, தாங்கள் தங்கியிருந்த பெரியவரின் வீட்டு முற்றத்துப் பலாமர நிழலில் படுத்திருந்தனர். ஏதும் புது வருத்தக்காரர்கள் தங்களை நாடிவருவதானால், அப்பெரியவரின் தயவுபெற்று, அவர் முன்னால் வர, நோயாளிகள் பின்னால் வரப் பவனி வந்து, பெரியவர் வேண்டிக் கொள்ள, வந்தவர்கள் விபரம் உரைக்க..... என்ற சடங்காசாரம் நடைபெறும். ஆனால்

அன்றோ இவ்வளவும் இன்றி ஒரு இளைஞன் அவர்கள் முன்னால் வந்து தனையைச் சொறிந்து கொண்டே நின்றான். அவன் நின்ற நிலையில் தங்கள் உதவியைத் தேடுகிறான் என்று மட்டுக்கட்டிக் கொண்டனர். ஆனால் பெரியவரின் முகமன் இல்லாமல் வந்துவிட்டானே என்று சற்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டனர்.

இளைஞன் அவர்களைப் பார்த்து, “சாமி கான்! எங்கள் தேப்பனுக்கு எட்டு வருடமாகப் பிடித்த வருத்தம். செய்யாத வைத்தியமில்லை. இங்கிலீசு மருந்தும் செய்து பார்த்தம். எதற்குளையோ பேர் வந்து பிசாசை ஒட்டினர். சூனிய மெடுக்தார்கள். ஆனால் நிலைபரம் அப்படியே தான் இருக்கு” என்று கூறினான்.

எதுக்கும் பெரியவரோடு பேசிய பின்னர் வந்து எங்களைச் சந்தியும் என்று கூறலாம். என்று எண்ணிய கறுவல், பெரியவரின் தயவில்லாது இவன் தனியே வரக் காரணமென்ன? ஏதோ இதில் அடக்கமிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அவனை அங்கிருந்து அழைத்துக் கொண்டெங்கேயோ போவது போலச் சென்றார்கள். போகும் வழியில் அவனைப்பற்றிய விபரங்களைச் சேகரித்தார்கள்.

அதன் பேராக தம்மையாதரித்து வரும் பெரியவரின் மனைவியின் தமையன், நீடித்தவருத்தத்தாலே வகுந்துகிறார். அவரின் மகன் தான் இப்போது அழைக்க வந்தவன். பெரியவரும், மனைவியும் இல்லாத சமயம் பார்த்து தம்மைக்

காண வந்துள்ளான். இரு குடும்பங்களிடையும் பகையுண்டு. இப்பகை ஒரு பெரும் கற்பனையால் ஏற்பட்டது. பெரியவரின் மகன் இளம் வாலிபர் களுக்குரிய துர்விசையாட்டுக்களில் சிக்கி மேக நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தான். — இதனால் அவன் வேதனைப்பட்டானே தவிர, வெட்கத் தரல் பிறரிடம் வெளியிடவிரும்பவில்லை. ஈற்றில் நோயின் வேதனையும், வெட்கமும் தாங்காது நச்சுக்காயுண்டு வயல்காவற் குடிசையில் தற்கொலை செய்து கொண்டான். இதனைப் பெரியவர், தன் மனைவியின் சகோதரன்தான் குணியம் செய்து பேசை ஏவிக் கொன்னுவிட்டான் என்று கற்பனை செய்து: பேச்சில் கூறியது மாத்திரமல்ல உன்னையும், நீ என் மகனுக்குச் செய்தது போல் குணியம் செய்து தொலைப்பேன் என்று பலரிடம் வஞ்சினம் கூறியும் கொண்டார்.

அந் நோயாளி பெரியவரின் இறந்தமகனைத் தன் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை கேட்டதுண்டு. ஆனால் இறந்த பொடியனோ தனக்கு வந்த நசலால் விவாகம் செய்ய மறுத்திருக்கிறான். இந்த மறுப்புக்கும், அவன் மரணத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட தப்பான ஊகமே இவ்வாறு இரு குடும்பங்களையும் பிரித்துள்ளது.

இந்த நிகழ்ச்சியை நன்கு விசாரித்தறிந்து கொண்ட நம் கதாநாயகர்கள், சரி எப்படியோ நாங்கள் நாளை உங்கள் வீட்டிற்கு வந்து பார்க்கிறோம் எனக்கூறி அவனை அனுப்பி வைத்தனர்.

அடுத்த நாள் இருவரும் பெரியவருக்குத் தெரியாமல் அவரின் மச்சானின் வீட்டிற்குப் போனார்கள்.

அங்கே கயிற்றூல் பின்னிய சாய்மணைக் கட்டிலில், வேளிர்ய மெலிந்த உடம்பும் கவலை தோய்ந்த முகத்துடனும் படுத்திருந்த நோயாளி; அவர்களைக் கண்டதும், வாரூங்கள் சாமி! ஏதோஒன்றுக்குள் ஒன்று. என் மச்சானே செய்வினை செய்து போட்டான். அவன் மகன் சாக, நான் குனியம் செய்ததாம். அதால்தான் அவன் செத்தான் என்று ஏசிப்பேசி சொன்ன மாதிரியே குனியமும் செய்து போட்டான். அவன் செய்து முணு நாளைக்குள் குடுப்பம் முழுதுக்கும் காய்ச்சல் வந்தது. நானும் பக்கத்தாரிலிருந்து ஒரு பூளாரியைக் கொண்டு வந்து செய்து கழித்தன். ஆனால் அது எல்லோரையும் விட்டு என்னைப்பிடித்தது. வருடம் எட்டாகிவிட்டது. ஒரே இளைப்பு. தலைநிமிர்ந்திருக்கமுடியாது. இரவில் ஒரே பயங்கரக்கனவு. வயிற்றிலும், நெஞ்சிலும் ஒரே எரிவு. செய்யாத மருந்தில்லை. மருந்தென்னசெய்யும்? மனசுன் செய்தசெய்வினைக்கு ஏதோ உங்களைக் கையெடுத்துக் கும்புகிறன். உங்களால் முடியுமானால் என்னைச் சுகப்படுத்துங்கள். இல்லாவிடில் என் மச்சானோடு சேர்ந்து இன்னும் குனியம் செய்து ஒரே பாடாய்ச் சாக வைத்திருங்க. இப்பவும் ஊரில் "மட்டக்களப்பிலிருந்து உங்களைக் கொண்டுவந்தது என்னைக் கொல்லத்தான்" என்று சொல்கிறார்கள். ஏதோ அதையாவது செய்து கெதியாய்ச் சாக வைத்துப் போடுங்கோ என்று இளைத்து இளைத்துப் பேசி முடித்தார்.

இதனைக் கேட்டதும் கறுவல் பதறிப் போனார். வெள்ளையர் வெளிறிப்போனார். ஆனாலும் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு, கறுவல்: அப்புச்சி! இதெல்லாம் பொய்!! எங்களை நம்புங்கள். எங்கள் குருநாதர் பில்லி, சூனியம், செய்யினை, ஏவுதல், அழைப்புச் செய்கை எல்லாம் செய்யும் முறைகளைச் சொல்லித்தந்து தானிருக்கிறார். அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியுந்தான். ஆனால் கற்றுத்தரமுதல் இதனை ஒருபோதும் கெடுமதியான காரியங்களுக்கு உபயோகிக்க மாட்டோம் என்று சத்தியம் வாங்கிவிட்டார். ஆனபடியால் நாங்கள் கோடி கோடியாகக் கொட்டினாலும் ஒருவருக்கும் கெடுமதி செய்ய மாட்டோம். ஆனால் யார் என்றாலும் ஒருவர் உலகநீதிக்கும், கடவுள் நீதிக்கும் பாராக வேறொருவருக்குக் காவாவிக்கடப்பளித்தனமாகக்கெடுமதி செய்திருந்தால் அவனை ஒழித்துக்கட்ட எங்கள் வித்தைையைக் காட்டத்தான் காட்டுவோம். ஏனெனில் துஷ்ட நிக்கிரக சங்காரம் பாவமல்ல. ஒருவன் இறப்பதால் பலர் சந்தோசப்படுவார்கள்ளானால் அவன் இறந்தேயாக வேண்டும். நீங்கள் தீமை செய்யாவிட்டால் பயப்படாதிருங்கள். என்று ஆவேசம் வந்தவர் போல் பேசிவிட்டு சரிநானே வருகிறோம். நீங்கள் பயமில்லாதிருங்கள் என்று கூறி அகன்றனர்.

இடையில், நம்குருநாதன் என்னுயே யார் அது? என்று கேட்டார் வெள்ளையர். அதுவா நம்புத்திதான் நம் குருநாதன் என்று புன்முறுவலுடன் கூறினார் கறுவல். நமக்கும் குருநாதனாகிய புத்திநாதன் இருக்கிறாரென்றபெருமிதத்துடன் வீறுநடை போட்டார் வெள்ளையர்.

அன்றிரவு பெரியவரிடம் தாம் ஊரிலே கேட்ட செய்தியாக இதனை எடுத்து கூறி விசாரித்தனர். பெரியவர் பதறிப்போனார். அவரின் மனைவி அழத்தொடங்கி விட்டார். என்ற அண்ணன் தான் அவர். இருவரும் ஒரு சூடலில் தான் கிடந்தோம். அவரின் மூத்த மகளுக்கு எண்ட மூத்த மகனைச் சாணக்குறி போட்டம். எதற்கும் பொம்பிளை பூமி அதிர நடந்தாள். புத்தி கெட்டு நடந்தால் எந்தப் பிள்ளைதான் கலியாணம் முடிக்க விரும்புவான். இதனால் எண்ட மகன் கலியாணம் வேணும் என்றுன். இதைப் பொறுக்கேலாமல் எண்ட அண்ணன் பேயை ஏவி என் மகனைக் கொன்று போட்டார் என்று விம்மி விம்மிக் கூறினான்.

பெரியவரும்; அது மட்டுமல்ல. நான் சூனியம் செய்து போட்டனாக என்று தன்ர கறும வினையை என் தலையில் கட்டுருன். ஒரு தடவை நான் அவன் வீட்டிற்குப் போய் என் பிள்ளையிர தலையில் அடித்து நான் சூனியஞ் செய்யலை என சத்தியம் செய்தன். ஆனால் பாசாங்குசெய்யிறாய். இப்ப எப்படி இருக்கேன் என்று பார்க்க வந்திருக்காய்' ஊராக்களுக்கு நல்ல புள்ளைக்கு நடிக்கவந்திருக்காய் போடா வெளியாலே என நாலு பேருக்கு முன்னால பேசிவிட்டான். இதையும் பொறுத்து என் மனைவியை அனுப்பினேன். அவளுக்கு இப்படிப் பேசி விரட்டிவிட்டான். மற்றும் கதிரமலையான் ஆணையாகச், சிவபெருமான் ஆணையாக என்ற சூலதெய்வம் பேச்சியம் மான் ஆணையாக இப்படி ஒரு தீவினையை நான் செய்யல்ல. அவன்தான் செய்தான் என்று நான் செய்ய நானென்ன மிருகமா என்று அங்கலாய்க்கத் தொடங்கினார்.

அதுமட்டுமல்ல நீங்க வந்த இவ்வளவு காலத்திற்கு இது சம்பந்தமாக ஏதும் பேசினா? என்றும் கேட்டு வைத்தார். அத்துடன் எண்ட சாட்டில யாரோ அவனோட கோபமானவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். உங்களால் ஏலுமென்றால் இதைத் தீர்த்துப் போடுங்கள் என்று வேண்டினார்.

அடுத்த நாள் காரியங்கள் ஆரம்பமாயின வேண்டிய பொருட்கள் சேகரிக்கப்படலாயின. செய்து கழிக்கத் தேவையான பொருட்களை ஒரு கடத்தாசித் துண்டில் எழுதிக் கொடுத்தனர்.

1 கறுப்புக்கோழி
1 வெள்ளைச்சீலை
1 கருவாடு
1 சாராயப் போத்தல்
கரையாக்கன் பூ
கற்பூரம்
சரம்பிராணி
செவ்விள நீர்
கறுப்பு நூல்

என்ற ரீதியில் ஒரு கொப்பித் தாளின் இரு பக்கத்திலும் எழுதிக் கொடுத்தார்கள். சாமான்கள் விரைவாகச் சேர்க்கப்பட்டன. சுடலைக்கரையை அடுத்த ஒரு மண்மேட்டில் ஒரு அமாவாசை இரவில் கழிப்புச்சடங்கு ஆரம்பமாகிற்று. மந்திரவாதிகள் இருவரும் திட்டமிட்டபடி கருமமினிது நடந்துமுடிந்தது. இதற்காக தாமே யாத்த மந்திர உச்சாடனத்

இனைச் சுரபேதம் தப்பாது, தரித்து, நிறுத்தி,
உறுத்தி, சேறிக் கூறி முடித்தார் கறுவல்.

அடுத்த நாள்,

நோயாளி தலை நிமிர்ந்திருந்தார்;
தலைச் சுழற்சியில்லை; எழுந்து நடமாடினார்.
இளைப்பு இல்லை. தன்னைப் பார்க்க வந்தவர்களு
டன் அன்றிரவு தானிருந்த இடத்திலிருந்து
ஏதோ மண்ணுக்குள் இழுபட்டுப் போனதாக
வும் அது காட்டிற்குள் பக்கத்திலிருந்த பற்றை
யையசைத்துப் புகுந்ததாகவும் அதன் பின்னர்
தனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை என்றும் சற்று
நேரத்தில் உணர்வு வந்து பார்த்தபோது வெட்
டுண்ட கோழி துடிப்பதைக் கண்டதாகவும்
கூறினார். இவரின் சுகமுற்ற நிலை அவ்வூரில் நம்
சதாநாயகர்களின் புகழை மேலும் கூட்டிற்று.

இத்தனைக்கும் காரணம் இச் செய்துகழிப்
பீனை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்று முதல்
நாள் கறுவல் தம் துணைவனுக்குக் கூறியபோது
இதில் செய்வினையுமில்லை. பேயோ பிசாசுமில்லை
தன் மகனைப் பறி கொடுத்த மைத்துனன் குனி
யம் செய்துவிட்டான் என்று நினைத்துக்கொண்ட
இவருக்குத் தற்செயலாக வந்த மலேரியாக்
காய்ச்சல் அதையுறுதிப்படுத்திவிட்டது. இதனை
குனியம் என்று நம்பிய அவர் இந்த நோயைத்
தேடிக் கொண்டார். எத்தனை பூசாரிகள் வந்தா
லும் தன் மைத்துனன் அவர்களை மடக்கிவிடுவா
னென்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. இதனால் மனி
தன் தன்னைத்தானே நோயாளியாக்கி வருந்துகி
ருன். இப்போது நம்மீது சற்று நம்பிக்கையிருக்
கிறது. அதற்கு நம்பிக்கையூட்ட செய்துகழிக்
கும்போது இவரை இருத்தாட்டுமிடத்தில் ஓர்

ஒரு கயிற்றை மண்ணுள் புதைத்து அதன் தலைப்
பை நீ இருக்குமிடத்தில் பிடித்துக் கொள் என்
றும், அதே நேரம் பக்கத்திலுள்ள புதரையசைக்
கக் கூடியதாக ஒரு கயிற்றைக் கட்டி வைத்துக்
கொள் என்றும், நான் மந்திரத்தில் இழு இழு
எழு எழு ஓடு ஓடு என்னும்போது இந்தப் பணிக
ளைச் செய்யென்றும் கூறினேன் அல்லவா? அதன்
படி நீ செய்தபோது தன்னிலிருந்து ஏதோ வொ
ன்று கழிந்து அகன்று போவது போல் அவருக்குத்
தோன்றிற்று. அதே நேரம் நான் கோழியை
வெட்டினேன். அதன் அலறுதல் வேறொரு பிரே
மையைக் கொடுத்தது. மனிதனின் மனதில் தைரீ
யமுண்டாகிற்று. நோயும் தானே அகன்றது.
இதில் இடவனாகிய உன் வேலைதான் முக்கியம்
என்றார் கறுவல். கீழே இழுபடும் பொருளை ஆரா
யமுடியாமல் அவர் கையில் சாம்பிராணித்தட்
டைப் பிடித்துக் கொள்ளச் செய்து அதன் புகை
அவரின்பார்வையை மறைக்க வைத்தேன் நான்
என்றார் பெருமிதத்துடன் வெள்ளையர்.

குருவை மிஞ்சிவிட்டாய் என்றார் கறுவல்.
என் புத்திதான் எனக்குக் குரு அதை எப்படி
மிஞ்சுவது என்று சிரித்தார் வெள்ளையர்.

இதுதான் அழல்வினை. அழல் என்றால் கோ
பம். கோபத்தால் சுண் மாத்திரமல்ல, பஞ்சபுல
ன்களே பஞ்சடைத்து விடுகின்றன. இதன்பேராக
வரும் வார்த்தைகளின் கோரத்தால் நைந்து
போகும் உள்ளங்கள் தீராத வருத்தங்களுக்கு
நிலைக்களஞ்சி உடலை வருத்துகிறது. குனியம்,
செய்வினையில் உள்ள நம்பிக்கையால் இவ்வழல்
வினை தன் சொரேத்தை ஒரு தாளும் குறைப்பது
இல்லை என வியாக்கியானஞ் செய்தார் கறுவல்.

அது மட்டுமல்ல செய்து கழிப்பதில் ஏனி
விடுதல் என்பது முக்கியமானதொன்றல்லவா?
நோயாளியின் பேயை வேரெருவருக்கு ஏவிவிட
வேண்டுமே! இவர் சசமடைந்ததும் இவரின் எதி
ரீயான, நம்மை ஆதரிக்கும் பெரியவர் தம்மீது
பேய் ஏவப்பட்டதென்ற நம்பிக்கையில் தன்னைத்
தானே நோயாளியாக்கிக் கொள்வாரல்லவோ?
இதற்காகவும், நோயாளிக்கு மேலும் நம்பிக்கை
உண்டாக்குவதற்காகவுந்தான் அவருமையாக
வளர்த்த காளைமாட்டை நடுவைத்தோம் என்
ருர் கறுவல்.

அதை நான் யூகித்துக் கொண்டதான் வா
டியமையோரி இலைகளை மறைத்து இரலோ
டிவாக அம்மாட்டிற்குக்கொடுத்தேன். அடுத்த
நாள் வயிறுநி அம்மாடிற்றந்தபோது, நோயாளி
ஐயோ! எனக்காக உன்னுயிரைக்கொடுத்தாயே
என்று புலம்பியழுததைக் காண என்னால் சகிக்க
முடியவில்லை என்றார் வெள்ளையர்.

இந்த அழலைச் சாந்தப்படுத்திய மிருகம்
இரு உயிர்களைக் காக்கத் தன்னுயிரைக் கொடுத்தது.
எல்லாம் அழல்வினைதான் என பெருமூச்சு
விட்டார் கறுவல்.

இப்படித்தான் மந்திரம் இருக்கவேண்டும்.
ஒருவரின் பேயை ஒருவரில் ஏவிவிடாமல் மிருக
ங்களில் ஏவிவிட்டு, பேயோட்டிச் செய்து கழிக்
கிற இவர்கள் எமக்குக்கிடைத்த முதுசகி என்று
கிராமத்தவர் தங்களுக்குள் பேசுமகிழ்ந்தனர்.

(மந்திர காண்டம்)

புகழும், பொருளும் பெருகப்பிறந்த ஊரை நோக்கி இருவரும் வந்தனர். காதிற் கடுக்கண், கையில் மோதிரம், இடுப்பில் பொன்னாற்செய்த அறுணைக்கொடி என்பவற்றுடன் வந்து சேர்ந்த மக்களைக்கண்டதும் பெற்றூர் மகிழ்ச்சியுற்றனர். வல்லுகத்தில் கலகலத்த இறைசால் காசுகளும், மோலுப் பவுணும் அவர்களின் தரத்தை உயர்ந்திக்காட்டின. சரிகைக் கரையிட்ட வாழைநார்பட்டுச் சால்வை அவர்களின் அந்தஸ்தையுயர்த்திக் காட்டிற்று.

தாங்களிலுவரும் தமது ஊரை விட்டுச் சென்ற தினத்தன்று, கண்ணகியம்மன் ஆலயத்தருகில் நின்றதாகவும், ஒருசந்நியாசி அவர்களை அழைத்துக் கொண்டிருக்க, இருவரும் அவரை அண்டிப்போகப்போக; அவர் அசையாது இருந்தாலும் தாங்கள் நின்றிருந்த நிலம் ஒடுவது போலிருந்ததாகவும்; பின்னர் ஒரு மலையடியிலே அவர் அவர்களுக்கு வேண்டிய உபதேசம்செய்து தமது சீடராக்கிக்கொண்டதாகவும் ஒரு கட்டுக்கதையைக் கூறினார்கள். அதன்பின் அந்தச் சந்நியாசி தங்களுக்குக்கற்பித்த பில்லிகுனியம், செய்வீனைக்கான மந்திரங்களையும், செய்முறைகளை

யும் விபரமாகக் கூறித் தான் இமாலயத்திற்குப் போய்வரும் மட்டும் இந்தத் தொழிலைச் செய்ய விடுத்ததாகவும், தாங்கள் அதனால் பெற்ற பேரும் புகழும் செல்வமும் எவ்வளவு என்பதையும் கூறினார்கள். அவர்கள் அன்றிருந்த நிலையில்தனை எள்ளளவும் மிசுகாது பெற்றார், உற்றார் மற்றோர் யாவரும் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

கறுவல் அளவு கடந்து புழுகும் போதெல்லாம் இந்த உடரின் கணக்கை நமது ஊரில் மட்டாய் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை வெள்ளையர் கொல்லி எச்சரிக்கத்தவறுவதில்லை. எனவே கறுவலும் பிறந்த ஊரில் தமது மந்திர சக்திகளை வைத்துக்கொள்ளத்தயங்கினார். இந்த வேளையில் திருகோணமலைப்பகுதியிலிருந்து ஒரு விகளமும் வழிச்செவவுக்காக ஐந்து இறைசால் காகும் கொண்டு ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். எப்போலி க்கிராமத்தைவிட்டகல்வோம் என்றிருந்தவர்களுக்குப் பெரும் ஆறுதலாகி விட அன்றே பயணத்தைத்தொடங்கினார். நான்கு நாட்களின் பின்னர் ஒரு கிராமத்தை வந்தடைந்தனந். இம்முறை தமிழுடன் ஒரு உடுக்கு, இரு பனையோலை ஏடுகள், அம்மன்காய், சிலம்பு, பூசைமணி, தீபம் என்பவற்றையும் எடுத்துச் சென்றனர். புறப்படும்போது வெள்ளையர் எங்கோகெதிகெதியாகப் போய் ஒரு பொட்டணியைக் கொண்டுவந்தார். கறுவல் அதைத்தன்னைகவிரலால் நசித்துப்பார்த்தார். என்ன என்பது போல் வெள்ளையரைப் பார்த்தார். அது சும்மா ஒருசாமான் என்று கூறியவாறே தன் பொருட்களுடன்சேர்த்துக்கட்டித் தொழிற் சுமந்தவாறே அருகில் இருந்த பின்னையார் கோயிலில் தேங்காயுடைத்து, கற்பூரங்

கொழுத்திக் கும்பிட்டுத் தம் பயணத்தைத்
தொடங்கியபோது தமது பெற்றோரும், உற்றவர்
களும் சேர்ந்து வழியனுப்புபசாரம் செய்யத்
தவறவில்லை.

தாங்கள் வந்து சேர வேண்டிய இடத்தை
வந்தடைந்ததும், முதல் வேலையாகக் குளித்து
முழுக்கி, அங்குள்ள பத்திரகாளியம்மன்கோவிலில்
வழிபாடு செய்து கொண்டனர். அதன் பின்னர்
அவர்கள் வந்த கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்
கான காரியங்களில் கவனஞ்செலுத்தத்தொடங்
கினர்.

அக் கிராமத்தில் ஒரு பெரிய தனக்காரர்
வீட்டில் ஒவ்வொரு அமாவாசையிலும், அதனை
அடுத்த சில தினங்களிலும் நடக்கும் பயங்கர
மான கருமமது. அக் கிராமத்தினருகில் உள்ள
இடுகாட்டிலிருந்து ஒரு பயங்கரஒலி இரவு எட்டு
மணியளவில் வரும். இவ்வொலி தொடர்ந்து
மூன்று தடவைஒலிக்கும். இவ்வொலி நிகட்டதும்
ஊரெங்கும் கப்பிப் என்று அடங்கிவிடும். தாய்
மார் பிள்ளைகளை அணைத்துக் கொள்வார்கள்.
பருவமடைந்த பிள்ளைகள், தலைப்பிள்ளைகள்
வீட்டில் ஒதுங்கிப் பதுக்கிக் கொள்வார்கள்.
தெருக்களில் நிற்பவர்கள் வீடுகளில் நுழைந்து
கொள்வார்கள். ஆனால் தனக்காரர் வீட்டுக்கும
ரான முத்தபெண்ணை அவ்வொலிபோல அலறு
வாள். அவ்வலறல் இன்னும் பயத்தைமுட்டும்.
அதைத் தொடர்ந்து திடுதிடுப் பென சுடலையை
நோக்கிஒடுவாள், நடுநிசியில் மீண்டும் அதேபயங்
கரக் குரல்கள் - அவள் திரும்பி வீட்டுக்கு வரு
வாள்.

இதனால் குமரான இவளுக்கு விவாகம் செய்ய முடியாதிருந்தது. அவளைக்காணவே அக் கிராமத்தவர்கள் அஞ்சினர். பெற்றோர்களும், நடுங்கினர். ஆனால் அணுவணுவாகத் துடித்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

சுடலையில் இருந்து திரும்பி வந்ததும் தொப்பென்று கீழே விழுவாள், அதைத் தொடர்ந்து மயக்கமாகிவிட்ட அவள் அடுத்த நாட்காலை எழுந்து எதுவும் நடவாதவள் போல், எதுவும் தெரியாதவள் போல் தன் வழக்கமான வீட்டுவேலைகளில் ஈடுபடுவாள்.

இதுவரை பெற்றார் பல மாந்திரீகர்களைக் கொண்டுமுயன்றுபாசீத்தனர். மாந்திரீகர்களவ ளிடம் அடியும் உதையும் வாங்கினர். போதாக்குறைக்கு அவர்களுக்கு இரவு வேளையில் இனங் காண முடியாத சவுக்கடிகளும் விழுந்தன.

இந்தப்பிரச்சினையான - பயங்கரமும் அபாயமும் சூழ்ந்த விசயத்தைவிட்டு இரவோடி ரவாக வந்த வழியே ஓடிப்போய் விடலாமா என்று நினைத்தனர். ஆனால் இதில் ஏதோ குது, இரகசியம் — மர்மம் — சூழ்ச்சி உண்டு என்பது அவர்களுடைய மனதில் புலனாகிற்று.

நாட்கள் நகர்ந்தன. தனக்காரர் வீட்டில் இருவரும் தங்கியிருந்தனர். அவர்களிலுக்கும் என ஒரு அறைஒதுக்கியிருந்தார்கள். அவ்வறைக்குள் நமது கதாநாயகர்களுடையமூட்டை, முடிச்சுகள் அடைக்கலம் பெற்றிருந்தன. அவ்வறையைக்கூட்டிப்பெகுக்குவதற்குபிசாசுபிடித்

திருந்த பெண்மாத்திரம் இவர்கள் இல்லாத நேரம் பார்த்து வந்து அவ்வறைக்குள் நுழைவதுண்டு! இதனைத் தற்செயலாக அவதானித்த கறுவல், அவளின் நடத்தைகளை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கும்படி வெள்ளையரை ஏனையது மாத் திரமல்ல, தானும் அவதானித்து வந்தார். ஒரு நாள் அடுத்த அறைக்குள் இருந்து இவள் ஏதோ ஒன்றைத் தன் முந்தானையில் மூடிவந்து இவர் களுடைய மூட்டை முடிச்சில் திணித்து விட்டுப் போவதைக்கண்டனர். உடனடியாக அவளுக்குத் தெரியாமல் அவள் கொண்டு வைத்த பொன் நகைகளை எடுத்து அவளின் அறையில் வைத்து விட்டு, அடுத்த நிகழ்ச்சியை எதிர்பாத்து நின்றனர்.

எதிர்பார்த்தபடி தனது நகைகளைக் காணவில்லை என்று ஒப்பாரியிட்டாள். அதுமாத்திரமல்ல “கறுவல்” தனது அறைக்குள் நின்று போனதைக் கண்டதாகவும் அவன் பேரில் சந்தேகப் படுவதாகவும் கூறினான். ஆத் திரங் கொண்ட அவள் தனது தகப்பன் தடுத்ததையும் பொருட் படுத்தாது ஓடிவந்து அறைக்குள் நுழைந்து பொருட்களைப் பார்த்தாள். ஒவ்வொன்றாக அவிழ்த்து வீசியெறிந்தாள். உடுகு தாளமிட்டு உருண்டது. பூசைமணி டிங்கென்ற ஒலியுடன் சுழன்றது. ஏடுகள் சலசல வென்று பிரிந்து பறந்தன. அதேதருணம் “ஆய்” என்று கூக்குரலிட்டாள். ஆம்! வெள்ளையர் தன் ஊரிலிருந்து புறப்படும் போது, அவசரம் அவசரமாக மூட்டை கட்டி எடுத்து வந்த பொட்டணியை அவிழ்த்த போது அவளால் அலற முடியாதிருக்கமுடியுமா? அங்கே சிறு மண்டை

யோடு ஒன்று பாதி திறந்த துணிக்குள் பளபள வென்று தெரிந்தது. அப்படியே ஓடிப்போய் தன் தாயைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள். என்றாலும் வெள்ளையர் அப்பொட்டணியையும் தட்டி உதறித் தமது தாய்மையைநிரூபித்தனர்.

அன்றிரவு அஞ்சனம் பார்க்க வேண்டிய ஒழுங்கு நடைபெற்றது. கறுவல் மந்திரித்து மையோத, கறுவல் மைபார்த்துக் கூறினார். அதன்பிரகாரம் பொழுட்கள் மீட்கப்பட்ட துடன் பேய் பிடித்தவளின் சூழ்ச்சியும் நசுக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சியால் இவளுக்குப் பின்னால் மறைந்திருக்கும் மர்மத்தை பற்றிய யறிய வேண்டும் என்று இருவரும் திட்டமிட்டனர், இதுபேயின் சேட்டையில்லை என்பதை ஆரம்பமாக வைத்து தமது புலனாய்வைத் தொடங்கினர்.

வழக்கம் போல அமாவாசை இருட்டு வந்தது. இடுகாட்டிலிருந்து வயிற்றைக்கவக்கும் பயங்கர ஒலி மூன்று தடவை உரத்துக்கேட்டோய்ந்தது. தனக்காரர்மகள் தலையை விரித்து அலறிச் சப்தமிட்டு ஆடினாள். குதித்தாள். சுடலையை நோக்கி ஓடினாள்.

படலடியில் ஆயத்தமாக நின்ற வெள்ளையர் மெதுவாக அவளைப்பின்பொட்டர்ந்தோடினார். தனக்காரர் நடுங்கி ஓடுங்கினார். வீட்டில் உள்ள யாவரும் அறைக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

ஆனால் கறுவலோ அங்கிருந்து சுடலையை நோக்கி ஓடினார். அவள் ஓடிக்கொண்டேயிருந்

தான். குதிரை பாய்ந்தோடுவது போல் அவன் ஓடினான். வெள்ளையரும் அவளுக்குத்தெரியாமல் ஓடினார். கறுவலும் வேறொரு “கிட்டடி அரவத்தால்” சுடலையை அண்மினார். அவன் சுடலையில் உள்ள ஒரு பாலைமரத்தடிக்குச் சென்றதும் அங்கு வேறொரு உருவம் அவனைத் தாவி அணைத்தது. நம் கதாநாயகர்கள் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

பேய்! இது பிசாசாடா. பிசாகு பேசுகிற பேச்சாடா என்றார் கறுவல்.

இல்லை! இல்லை! இது காதலர்களின் கனி ரசப்பேச்சு இருவருக்கும் நல்ல பூசை கொடுப்பமா? என்றார் வெள்ளைடர்.

வேணாம்! வேணாம்! அதால நமக்குத்தான் நஷ்டம் மற்றது நம்மை உண்மையான பேய் என்று காதலர்கள் நினைத்துக் கொண்டால் அவர்கள் உயிருக்கே ஆபத்து. ஆதலால் பேசாதிரு என்றார் கறுவல்.

கொழிசுவீற்று. காதலர்கள் களியாட்டத்தில் திளைத்துக் களைத்த நிலையில் பிரிந்தனர். அவர்கள் இருவரையும் தனித்தனி நம் கதாநாயகர்கள் பின் தொடர்ந்தனர். சற்று நேரத்தால் கதாநாயகன் தன் காதலி வீட்டிற்குப் போய் விட்டாளா? என்பதை அறிய ஒழுதடவை அலறினான். அதே நேரம் தான் சுகமாக வந்து சேர்ந்து விட்டேன் என்பதை தன் வீட்டுப் படலையடிக்கு வந்து சேர்ந்த காதலி அலறி அறிவித்துக் கொண்டாள். அவர்களைப் பின்

தொடர்ந்த இருவரும் மெதுவாக ஒன்றுந் தெரியாதவர்கள் போல தம் அறைக்குள் நுழைந்து நித்திரை கொண்டனர்.

அடுத்தநாட் காலை பேயோட்டுவது சம்பந்தமாக தனக்காரருடன் பேச்சு வார்த்தை ஆரம்பமானது. வெள்ளிக்கிழமை இரவு பேய் ஆட்டி உத்தரவு எடுப்பதற்காக ஆவன செய்யப்பட்டன. வெள்ளிக்கிழமை இரவு சூழ்ந்தும் வைத்து பத்திரக் கொத்து உருக் கொடுத்து. சூழ்ந்தின் முன்னலிருந்த தனக்காரரின் மகளின் கையில் வைத்து உடுக்கு முழங்க! சாம் பிராணிப்புகை கமழ, கற்பூரம் எரிய காவியம் பாடப்பட்டது.

அடேய்! என்னைத் தெரியுமாடா என்று ஆடித் தலை விரித்துக் கேட்டாள் அவள்.

“சுடலையிலே சிவனோடு நடனமாடித்
குலமதால் குலமதனை அறுக்குங்காளி
படலையின்று பின் தொடர்ந்தோம் தாயே
உன்னை படுகளத்தில் நாமறிந்தோம் தாயே ஆடு

என்று காவியம் பாடினார் கறுவல்

“உங்கள் குடலைப் பிடுங்கி மாலை குடுவேன்”
உன் சிரசை முறித்து உதிரங் குடிப்பேன்
எட்டுநாளைக்குள் என் வழியில் காலெடுக்த்து
வைத்த உங்களைப் பாலையில் ஏற்றுவேன்

என்று பேயாடிக் கட்டுக் கூறினாள் அவள்

அதுமட்டுமல்ல கட்டுக் கடங்காதவளாகி
கையில் கிடைத்த பொருட்களை எடுத்து வீசிவிட்டு
காலாலுதைத்தாள் கையால் அடித்தாள் ஆனால்
இருவரும் மெதுவாக ஆளைப்பிடித்து: கர்தில்
மந்திர மோதுவது போல மெதுவாக “அடியே!
பொடிச்சி, பகடாமணி காட்டாதே எல்லாரை
கியழும் எங்களுக்குத் தெரியும். சுடலையில்
அவனைச்சந்தித்தது பேசினதே ஆடினது நடந்தது
எல்லாம் நாங்கள் கண்ணால் கண்டு அறிந்திருக்
கிறோம். பேசாது இரு! இல்லை உன்னைக் கணை
எடுத்து தசை வெளியே வர உரிச்சுப்போடுவம்.
பேசாது கிட! எனச் சொல்லி வேகவாகா என்று
முடித்தார்.

பெட்டிப் பாம்புபோல் பேசாது மயக்க
மாகி விட்டான், பெற்றார் ஆச்சரியப்பட்டு
போயினார். ஆனால் உடுக்கு இசை எழுப்ப,
காவியம் பாடுவது போல விரைவில் அவனை
முடித்துத் தருவதாக அவளுக்கு உறுதி கூறப்
பட்டது.

அடுத்த நாள் அந்தச் சுடலையிரவனை
இரகசியமாகப் பேட்டி கண்டனர். அவன் தன்
காதலுக்கு தனக்காரர் தடையாக இருந்ததால்
இந்த நாடகம் ஆடப்படுவதை ஒப்புக் கொண்
டான். இவனுடன் பேசியபின் இரகசியமாகத்
திட்டம் தீட்டப்பட்டு ஒப்புக் கொள்ளப்பட்
டது. அதன்பிரகாரம் அடுத்த அமாவாசையின்
போது. நடந்த நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு.

இரவு, 10 மணி. சுடலையிலிருந்து அலறல் கேட்
டது:

தனக்கார் மகள் அலறிக் கொண்டே ஓடினாள். கதாநாயகர்கள் கையில் கோழியுடன் பின் தொடர்ந்தனர்.

இரவு, 11.30 மணி சுடலையில் ஏறக்குறைய நான்குபேர் போட்ட அலறல் சப்தமொன்று கேட்டது. தனக்காரர் பயந்து போனார் பூசாரி மாரின் பாடு போய் விட்டதென்று பதறினர்.

இரவு 12.00 மணி பூசாரிமாரிருவரும் தனக்காரரின் மகளும் அவளின் காதலனும் கடப்படியில் வந்து நின்றனர். திட்டமிட்டபடி தனக்காரரின் மகளை வெள்ளையர் தூக்கித் தோளில் போட்டார். காதலனை கறுவல் தன் தோளில் போட்டார் வளவுக்குள் வந்து வாசலில் மயக்கமாக நடிக்கும் இருவரையும் கிடத்தினர். தனக்காரரின் வீட்டார்கள் ஓடிவந்து பார்த்தனர்.

கறுவல் கூறினார்:- ஐயா தனக்காரரே இன்றோடு விசயம் சரி ஆனால் பொடியனின் பாடுதான் நம்பிக்கையில்லை, சுடலைக்கு போன உன் மகள் தலை விரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தான். அங்கே ஒரு பிரேதப்புதையலின் மேல் ஒரு பெரும் வெளிச்சம் தெரிந்தது. அதற்குள் ஒரு பெரிய கறுத்த உருவம் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. நாங்கள் விடவில்லை. கட்டுக்கட்டி கோழி வெட்டிப்பலியிட்டோம். ஒரு பெரும் புயல் காற்று வீசியது போல பெரிய இரைச் சலுடன் அவ்வுருவம் மறைந்தது. இவள் மயக்கமாகிவிட்டாள். சில விநாடிகுள் ஒரு பெரும் சப்தம் தூரத்தில்கேட்டது. வரும் வழியில் இந்தப்பையன் வாயால்

இரத்தம் வழியக் கிடந்தான். பின்னையை விட்டு விலகிப் போறபோது அந்தச்சாமி, இவனை அடித்துப் போட்டது. இதுமாரோ தெரியாது வந்துபாசுங்கள் என்றுர்.

தனக்காரர் வந்து பார்த்துப் பதறினார். அய்யோ இவன் ... இன்னாரல்லவா கடவுளே நானென்ன செய்வேன்! என்று ஊர்ப்பட்ட தெய்வங்களை நேர்ந்து கொண்டார். அடுத்த நாள் நடந்த விசயம் எங்கும் பரவிற்று பையனின் பெற்றார்கள் வந்தனர். ஆபத்தில்லை ஆனால் இவரைப் பிடித்த பேயை மெதுவாக அகற்ற வேண்டும். அதுவரை இவர் இங்கே எங்களுடன் இருக்கட்டும் என்று கறுவல் கேட்டுக் கொண்டார்.

பேயடித்த மகனைப் பார்க்கப் பதைத் தோடி வந்தார் தனக்காரரின் பரம்பரை எதிரி, அவரைத்தொடர்ந்துஇரவு இருளையும் பொருட்படுத்தாது சூழ்ந்து கொண்டனர் அவரின் இனத்தவர்கள். ஆபத்து, விபத்து வேளைகளில் கோபம்! பகை! குரோதம் இருந்த இடந்தெரியாது பறந்து விடும் என்பதற்குச் சான்றாக அந்த வீட்டில் தெடுநாட் பகைகொண்ட இரு குடும்பங்களும் ஒற்றுமைப்பட்டு தங்களுக்கு ஏற்பட்ட பரிதாப நிகழ்ச்சியைக் கவனித்துக் கொண்டனர். உயிருக்காபத்தில்லை என்ற நம்பிக்கையை தம் கதாநாயகர்கள் உறுதி செய்ததின் பேரில் இருசாராரும் மனம்விட்டு பேசியது மட்டுமல்ல வட்டாவில் வெற்றிலை பாக்கு வைத்து வட்டக்களரி போட்டு தம்துயரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

அடுத்தடுத்து எத்தனையோ அமாவாசைகள் வந்தன. தனக்காரரின் மகள் அலறவில்லை. சுடலையை நோக்கி ஓடவில்லை. ஏனெனில் அதற்கு அவசியம் இல்லாமலே அவர்களில் திருமணம் விரைவில் நடந்தேறிவிட்டது.

பேய்பிடித்த பெண்ணுக்கு யாச்மாப்பிளை விடுவார்? என்று ஏங்கியிருந்த தனக்காரருக்குப் பேயடித்த பொடியனுக்கு பெண் யார் தருவார்? என்று ஏங்கிய குடும்பத்தினர் சம்மதம் கொடுத்ததில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது.

மணமக்கள் இருவரும் இன்னும், நம் சதாநாயகர்கள் உண்மையிலே மந்திரவாதிகள் என்பதை நம்பினார்கள். ஏனெனில் சுடலைக்குத் துணிந்து வந்தவர்கள் சும்மா சப்புத்துப்பானவர்கள் அல்ல என்பது அவர்களின் வாதம்.

மணமகளோ நகை திருட்டுப் போன தென்று நாடகம் ஆடியபோது மண்டையோட்டைக்கண்டதும், அவள் கொண்டு வைத்த நகைகள் மீண்டும் தான் எடுத்த இடத்தில் இருந்ததும் மந்திரவித்யையினால் என முற்றாக நம்புகிறாள். அதும்ட்டுமல்ல இன்று பகலிற்கூட சுடலைப்பக்கம் போக அஞ்சுகிறாள்.

இதுதான் செய்வினை. தமது சொந்தக்காரியங்களை, இச்சைகளை நிரைவேற்ற தாமாகவே ஆடும் நாடகங்கள், தாமாகவே செய்யும் வினைகள். இச் செய்வினைகளை மற்றவர் பார்வையிலிருந்து மறைக்கப் பேய் பிசாசு, சுடலை மயானம்

என்பவற்றைத் துணை கொள்கின்றனர் என்றார் கறுவல்:

அப்படியானால் இவனுக்கு எப்படி கூடலையில் தனித்துப் போகுமளவு துணிவு ஏற்பட்டது வின்று வினாவினார் வெள்ளையர்.

அதுவா படிக்கும் பருவத்தில் ஒழித்த பழக்கம். ஆசிரியரின் அடிக்கும் படிப்பிற்கும் இடந்த பயம் பேயைக் கூட வெல்லும் துணிவாக மாறிவிட்டது. நாளடைவில் தன் காதலியை நடு நிசியில் அழைத்துச் செல்லும் தைரியமாக வந்துவிட்ட தென்றார் கறுவல்.

தந்திரக்காண்டம்.

காலங்கள் கரைந்தோடின. நம்கதாநாய
கர்கள் பல அநுபவத்தினூடாக நடத்தப்பட்ட
தால் மனதில் துணிவும் சமயோசித புத்தியும்
பெற்றது மாத்திரமல்ல பிரச்சினைகளை உற்று
உணர்ந்து நெருங்கித் தீர்க்கும் வன்மையும்
எதனையும் இயலாது என்று தள்ளி விடாது
ஏற்று ஆராய்ந்து கொண்டே அவதானத்துடன்
சிக்கலுக்கும்ந் தன்மையும் கொண்டு பிரபல்யம்
பெற்றனர்.

இப்படியான வேளையில்தான் தமது
சொந்தக் கிராமத்திலிருந்து ஐந்து மைல்களுக்
கப்பால் உள்ள கிராமத்தே உள்ள ஒரு போடி
யாரின் வேண்டுகோளை ஒரு பொலிஸ் தலைமைக்
காரர் வந்து விண்ணப்பித்தார். மிகவும் சிக்க
லான பிரச்சினைதான். அப்போடியாரின் மாமி
யார் “பஞ்சமி” திதியில் இறந்து விட்டார்.
பஞ்சமியில் இறந்தவீட்டை எரித்து விடவேண்
டும். இன்றேல் அதிஸ் பஞ்சமிப் பேய் உறைந்து
விடும். யாரையும் வாழவிடாது, குடியிருப்
போரைக் கொன்றுவிடும் என்பதுஐதீகம். அதன்
படி அவ்வீட்டில் இருந்து போடியார் தனது
குடும்பத்துடன் குடியெழும்பிலேறு வீட்டிற்குப்

போய் விட்டார். வீடோ போடியாருக்கு மிகவும் ராசி - வாசியான வீடு. அவ்வீட்டிற்கு வந்த பிறகுதான் வாசலில் நாலேந்து பட்டறையும் பட்டியில் மாடுகளும் பெருக வாழமுடிந்தது என்பது அவரின் துணிவு. தன்னால் முடிந்தவரை அவ்வீட்டிலிருந்து இந்த பஞ்சமிப் பேயை விரட்ட அவர் முழுமுயற்சியும், பழுவான செலவும் செய்து பார்த்தார். ஆனால் பேயின் நடமாட்டம் குறையவே இல்லை, கருக்கலானதும் தானாகவே வீட்டில் விளக்கெரியும், கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும் சப்தம் கேட்கும் வீட்டுக் கதவுகள் திறக்கும் சப்தமும் மனிதர் நடமாடும் அரவமும், கேட்கும். ஆனால் எவராவது காதினால் இந்தப் பஞ்சமிப் பேயின் சேட்டையைக் கேட்டுப் பயந்தார்களே தவிர துணிந்து எதையாவது கண்ணினூற் கண்டிலர்.

இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க நம் கதாநாயகர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். அப்படித் துரத்துவதானால் ஐந்து தங்கப்பவுணும் ஆறு அவண நெல்லும் ஐந்து எருமைகளும் தருவதாக போடியார் மனமுடிந்து கூறினார்.

இரவு வேளையில் பஞ்சமிப் பேயுடன் கைகலக்க வேண்டும். ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தாலோ யாரும் துணைக்கு வரமாட்டார்கள். உயிரைப் பயணமாக வைத்து ஆடவேண்டிய ஆட்டம். இந்த இக்கட்டான நிலையில் இருவரும் அந்த வீட்டில் மாலையானதும் குடிபுகுந்து ஒரு புறத்தில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். கையில் உடுக்கை வெள்ளிப் பூணிட்ட கருங்காலிய் பொல், செய்து கழித்துப் பேயோட்டுவதற்கான

கோழிச் சேவலாதியன அடங்கியுள்ள இருகற்பன் உமல் சகிதமாக அவ்விட்டில் குடியேறிய அவர்கள் ஒரு ஒதுக்குப் புறமாகப் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தனர். நேரம் போகப் போக அவர்களுக்குப் பயம் அதிகரித்தது. ஆனால் எந்தவிதமான அசம்பாவிதங்களும் நடைபெறவில்லை. விளக்கெரியவுமில்லை. கதவு திறக்கவுமில்லை. ஆதலால் மெதுவாக சுவரில் தலை வைத்தவாறு சாய்ந்து படுத்துச் சற்று நேரத்தால் கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்டது. விளக்கெரிந்தது. கிணற்றடியில், குசினியில் ஆள்நடமாட்டச் சப்தம் கேட்டது. கறுவல் வெள்ளையரைப் பார்த்தார். இருவரும் பயத்தால் நடுங்கினர். வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டத்துக்கு வந்தவர்கள்போல் பீதியுடன் அசையாது பேச்சு மூச்சின்றியிருந்தனர்.

சற்றுநேரத்தால் ஓர் உருவம் அவர்கள் இருக்கும் அறைப்பக்கம் வந்தது. வாயில்சுருட்டு, கால்கள் பூமியில்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஏதோ ஒரு பொருளைக் கையிலெடுத்து குசினிக்குள் புகுந்தது. அங்கே இருவர் பேசும் சப்தம் கேட்டது. கறுவலுக்கு விசயம் புரிந்து விட்டது. பயந்தெளிந்துவிட்டது. பயத்துடன் கழியவேண்டிய இரவு பஞ்சமிப் பேய்களுடன் மதுவுண்டு கோழியிறைச்சிக் கறியுண்டு பாடியாடி மகிழ்ந்ததுடன் சந்தோசமாகக் கழிந்தது.

அடுத்தநாள் தொடக்கம். விட்டில் பஞ்சமிப் பேயில்லை. அதுதான் தனது வசிப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டுவிட்டதே. கதாநாயகர்களின் புகழ் எட்டுத்திக்கு விசிற்று. ஏன் தெரி

யுமா? பஞ்சமிப் பேய்களை விரட்டிய வீரர்கள் அல்லவா அவர்கள். போடியாரின் ஒப்பந்தப்படி பரிசுப் பொருட்களும் தாராளமாகக் கிடைத்தது

நடந்த தென்ன தெரியுமா? பஞ்சமியில் யாரும் மரணித்தவீட்டில் பஞ்சமிப் பேய் குடிபுகும் என்ற மூடநம்பிக்கையை சாதகமாகக் கொண்டு அப்பகுதியில் வசித்த, நடுவிலான் எனும் கள்வனும் அவன்துணைவன் நல்லானும் அவ்வீட்டில் தம் இரவுத் தங்கலை வைத்துக் கொண்டனர். அவர்களின் நடமாட்டத்தைப் பேயின் நடமாட்டமாக நம்பிக்கொண்ட ஊரவர்களின் பயமும், அமைதியும் அவர்களுக்குச் சுதந்தரமான நடமாட்டத்தைக் கொடுத்தது.

சம்பவம் நடந்த தினத்தன்று அங்கே கண்ட உகுவத்தின் காலடி பூமியில் பட்டதால் இது மனிதன் என இருவரும் துணிந்து மெதுவாகக் குசினிப் பக்கம் சென்றனர். அங்கு தமக்கு பழக்கமான இரு திருடர்களும் உணவு சமைப்பதைக் கண்டு மெதுவாக அவர்களைப் பயமுறுத்தி தம்மை வெளிப் படுத்திக் கொண்டனர்.

அன்றிரவு அவர்கள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படி அடுத்த நாட் தொடக்கம் வேறிடம் பார்த்து கள்வர்கள் ஒதுங்கிக்கொண்டனர். பேரும் புகழும், நம் சுதாநாயகர்களுக்குக் கிடைத்தது மாத்திரமல்ல, பஞ்சமிப் பேயைப் பற்றிய மூடநம்பிக்கையும் அதை ஒட்டிவிடலாம்

என்ற மூட நம்பிக்கையும் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட
தாயிற்று.

பேயைக் கண்ணால் கண்டோம் என்று மார்
தட்டி வீராப்புப் பேசும் இருவரும் எதைக் கண்
டோ மென்று தமக்குள் மாத்திரம் பேசும் போது
பேயை அல்ல, பேய் மனம் கொண்ட பேய் மக்
களின் மூட நம்பிக்கையையும் அதைத் துணை
கொண்டு தம் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்
ளும் வீரர்களையும் கண்டோ மென்று கூறுது
வேறு ஏதும் கூறுவார்களா?

விவேக காண்டம்

“கூடற்கரை யோரத்திள் கள்ளிமரத்துள்
துவாரமிட்டு பச்சை ஓணுவில் சூனியம் செய்து
அடக்கம் செய்து இருக்கிறது. அந்த ஓணுன்
அழுக அழுக என்குடலும் அழுகும்” இந்த எண்
ணத்துடன் தான். அந்த நோயாளி வருந்திக்
கொண்டிருந்தான். இரவில் பயங்கரக்கனவுகள்.
உண்ட உணவு வாந்தியாக அல்லது வயிற்றுப்
போக்காக வெளிபேறும் எனவே சாப்பிடவே
அஞ்சினான்.

நம் கதாநாயகர்கள் அவனைப் போய்ப்
பார்த்தபோது. கழுத்திலும், இருப்பிலும் கைப்
புசத்திலும், மஞ்சள்கயிறும், அட்சரக்கூடுமாகத்
தான் காட்சி யளித்தான். வயிறு மேளம் போல
உப்பியிருந்தது. உடம்பு மஞ்சள் அரைத்துப்
பூசியது போல வெளிறியிருந்தது.

லீட்டில் இருந்த பொருளெல்லாம் விற்று
மாந்திரீகம் பார்த்தாய் விட்டது என்பதை
வெறும் வீடும் அட்சரக் கூடு நிறைந்த அவனு
டம்பும் பறை சாற்றின. ஏமாற்றமே அதன்
பயன் என்பதை அவன் மனைவியின் வாடிய முகம்
எடுத்துக் காட்டியது.

அன்றிரவு குறிபார்ப்பதற்கான ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. பூவரசம் தடியால் செய்த சிறு வில்லில் பாக்கு வெட்டியை கொழுவி இரு கைகளாலும் பிடித்து. புகையும் சாம்பிராணிச் சட்டியின் முன்னால் இருந்து குறிபார்க்கத் தொடங்கினார் கறுவல் அவருக்கு முன்னால் நோயாளி, நோயாளிக்குப் பின்னால் அவரின் உற்றவர்கள் வெள்ளையர் இடையில் இருந்து கொண்டு நிவேதனக் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு வந்தார்.

குறிசொல்வது என்பது ஏறக்குறைய நோயாளியின் மனதில் உள்ளதைத் தெரிந்து கொள்வதே யாகும், ஆனால் அப்படித் தெரிந்து கொள்ளக் கூறும் விசயங்கள் மறை வினாக்களாக இருக்கும். இதோ தந்திரந்தான் அஞ்சனம் பார்ப்பதிலும் கையாளப் படுகிறது. ஒற்றை இரட்டை பிடிப்பது போல விசயங்களைக் கிரகித்து மானதக் காட்சினை ஒரு வித மயக்கநிலையில் பிறப்பித்து உண்மையின் எல்லையை அடையமுடிகிறது. இவ்விதம் வசியப்படும் தன்மையுள்ளோருக்கு இது கைகூடுவதும் மற்றோர்க்கு முடியாதிருப்பதும் இது பற்றியே என்க.

குறிப்பார்த்தலில் இத் தந்திரம் கையாளப்பட்டு நோயாளியின் மனதிலுள்ள கருத்து அறியப்படுகிறது. அதன் பின்னர் அக்கருத்தின் கருவினை அழிக்கக் கூடிய பேயோட்டுதல் செய்து கழித்தல், ஏவி விடுதல், குனியமெடுத்தல், காய் வெட்டல், என்பவை மூலம் அழிக்கிறார்கள். எனவேதான் நம் கதாநாயகர்களும் ஆரம்பத்தில்

குறிபார்த்தார்கள். இதன் பேராக காணித் தகராறு சம்பந்தப்பட்ட தன் எதிரி ஒருவன் கள்ளிமரத்தில் ஒணன் செய்கை செய்து வைத்திருக்கிறான் என்ற எண்ணத்தையும், அதனை இரவில் காணும் கனவுகளால் உணர முடிகிறது என்பதையும், அவன் வாயிலிருந்து எடுத்து தாம் கண்டுபிடித்துக் கூறியது பேரல் மாற்றி அமைத்து உறுதிப்படுத்திக் கொண்டனர்.

இதற்காக அவர்கள் ஒரு கள்ளிமரத்தில் பொந்து உண்டாக்கி ஒணன் செய்கை யொன்றைத் தயாரித்து பின்பு கள்ளிப்பட்டையால் முடிவைத்தனர். ஒரு வாரகாலத்தின் பின்னர் சூனிய மெடுக்கவேண்டிய காரியங்கள் ஆரம்பமாயின.

காட்டின் நடுவில் மடைவைத்து மந்திர உச்சாடனம் நடைபெற்றது, வெள்ளையர் உருவேறி ஆடத் தொடங்கினார். பின்னர் ஓடத் தொடங்கினார். கறுவல், நோயாளி, இன்னும் சிலர் அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர். நற்றில் ஒரு கள்ளி மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி ஆடி நிலத்தில் வீழ்ந்தார். கறுவல் கோழி அறுத்து, காய் வெட்டி கோடிட்டு கள்ளிமரத்தை அண்மி, அங்கிருந்த சூனியத்தை எடுத்து எரியும் பந்தத்திலிட்டு எரித்தார். அதன் பின்னர் நடந்ததைக் கூறவேண்டியதில்லை. வாந்தி சாந்தியாகி வயிற்றுப் போக்கு நீங்கியது. உடலில் இருந்த மஞ்சள் கயிறும், அட்சரங்களும் அகன்றன.

நம் கதாநாயகர்களின் சில மந்திரக்காட்சிகள் இவை, அவர்கள் புரிந்த காட்சிகள் பல.

அவற்றுள் இங்கு கூறப்பட்டவைகளை தெரிவு செய்தநோக்கம், மனிதன் எவ்வாறு தன் இச்சைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளப் பிசாசின் புத்திரர்களாகின்றார்கள் என்பதை எடுத்து காட்டுதற்கே.

எத்தனையோ பேருக்கு மந்திரம் செய்த அவர்களும் ஈற்றில் இறந்து போனார்கள். அவர்கள் தம்முடன் உறவாடிய தம்மைப் போன்ற மனிதர்களின் பெலயினத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கி உல்லாசமாகச் சீவித்து வந்தார்கள் அதே தருணம் உன்மையை மறைக்கவும், அதனை மற்றவர் ஆராய்ந்து அறியாதிருக்கவும் தாம் பிசாசின் புத்திரர்களானார்கள். அஃது போல பிசாசின் புத்திரர்களாக மற்றவர்களையும் வழி நடத்தினார்கள்.

அவர்களுடைய அந்திய காலத்தில், உன்மையை உலகுக் கணர்த்தி வேறு விதமாகச் சீவித்திருக்கலாம்'' என்ற முடிவுக்கு வரத்தக்கதாக அந்தப் பிசாசின் புத்திரர்களின் மனச் சாட்சி மாய்த்து கொண்டிருந்ததை அவர்களின் இந்த வெளிப்படுத்தல் மூலமாக காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

துலாம்பரக் காண்டம்.

கடந்த அதிகாரங்களில் மாந்திரீகத்தின், பேய்பிசாசின், செய்வினை, சூனியமாகியவற்றின் மூல தத்துவங்கள் எவை என்பதை எடுத்துக்கூறினோம். அவற்றின்விமர்சனமாக மாத்திரமல்ல, அவற்றை ஆராயும் அதிகாரமாகவும் இதனை எடுத்துக் கொள்வோம்.

ஆதிகாலந்தொட்டே பேய், பிசாசு, என்ற கருத்துப்பட்ட 'அசுத்தாவி' என்ற ஒரு சொல் வழங்கிவருகிறது. அசுத்தாவி எனப்படும் போது அது ஒரு உருவிலியாகவே இருக்கிறது. அவ்வாவி ஒருவனுடைய உள்ளத்தில் புகுந்து அவனுடைய உடலை இயற்கைக்கு மாறாக ஆட்சி செய்யும் போது அதன் உருவத்தைக் காண்கிறோம். அதன் பேராக அவன் உடலின் வாட்டத்தையும், சேட்டைகளையும், அதனால் விளையும் பேய்களையும் மனமாற்றத்தையும் பிசாசின் வினைகளாகக் கொள்கி

ரோம். அப்படியானால் பேய், பிசாசு என்னும் அசுத்தாவி உலகில் நிலவுவது உண்மையென்று கூறலாந்தானே!

அதுதான் இல்லை. அசுத்தாவி ஒருவித மாறுபட்ட, உள்ளத்திலிருந்து ஒழுங்கில்லாமல் எழுப்பப்பட்ட மூடநம்பிக்கைகலந்த ஒருவிதமன எழுச்சியாகும். பயந்த சுபாவமும்; தெய்வ விசுவாசமற்றதும், தன்னம்பிக்கையற்றதுமான உள்ளத்தில் உண்டாகும் கற்பனைகளால் ஏற்படும் உருவகமே அதுவாகும்.

அப்படியானால் “நான் பேயைக்கண்டேன். சப்தத்தைக்கேட்டேன்” என்று சொல்பவர்கள் பொய் சொல்கிறார்களா? அவர்கள் சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் அவர்கள் காண்பது கேட்பதெல்லாம் தம்மால் கற்பிக்கப்பட்ட போலித்தோற்றங்களே. அவநம்பிக்கையுள் அமிழ்ந்துள்ள அவர்கள் தமது திடமற்றமனதில் ஒழுங்கற்ற எண்ணங்களுக்கு உருவகம் கொடுக்கிறார்கள். தம்மனதிற்கே வசியப்பட்டுள்ள அவர்களுடைய கற்பனையில் எழுந்த உருவங்கள் உயிர்பெறுகின்றன. எனவே அசுத்தாவி என்பது சீரற்ற சிந்தனையினால் சீருட்டிக்கப்பட்ட மாயத்தோற்றமாகும்.

அப்படியானால் நோய் வாய்ப்படுவதேன் என்பது ஒருவினா! அதற்கு ஒரு உதாரணத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். ஒரு தடவை துரத்தி வந்த நாய்க்குத் தப்புவதற்காக நான் 6 அடி உயரமுடைய முட்கம்பி வேலியை ஒரேபாய்ச்சலில் தாண்டினேன். எப்படித் தாண்டினேன் என்பது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. 3 அடி உயரமுடைய ஒரு சிறு மேசையைக்கூட தாண்டவலுவில்லாத நான் அதைத் தாண்டத் தக்க சக்தியைப் பெற்ற தெப்படி? ஆபத்து நெருங்கும்போது என் மனம் திடம் பெறுகிறது. அதனால் உடலில் இரத்தச் சுற்றோட்டம் தீவிரம் பெறுகிறது. தசைநரர்கள் வலுப்பெறுகிறது. உந்தி எழும் சக்தியைத் தற்பாதுகாப்பு உணர்ச்சிக்குரிய மூளைப்பகுதியும், நரம்பு மண்டலமும் ஏற்படுத்துகின்றன. முடியாத கருமம் இனிது முடிகிறது.

இது போல்தான் பிசாசு, சூனியம் பற்றிய பீதி மனதில் இடம் பிடித்தவுடனே இரத்தச் சுற்றோட்டம், நரம்பு மண்டலம் பாதிக்கப்படுகிறது. உடலின் உள்ளுறுப்புகளின் தொழில்கள் மிக மெதுவாக அல்லது மிக வேகமாக இயங்குகின்றன. இவ்வியக்கத்தினால் முக்கியமான சுவாசவியக்கம், சமிபாட்டு இயக்கம், குரு

திச்சுற்றியக்கம், உணர்ச்சியியக்கம், கழிவு
இயக்கம் ஆகிய தொகுதிகள் பாதிக்கப்படு
கின்றன. இப்பாதிப்பினால் பலவகை நோய்
கள் உண்டாகின்றன.

இந்நோய்கள் எவ்வித மருந்தினாலும்
சுகப்படுத்தப்பட முடியாதிருப்பதற்குக்
காரணம்; நோயாளியின் மன நிலையினால்
பிறழ்வபட்ட உறுப்புகளின் தசை நசர்த்
தொகுதியானது இம்மருந்தினை ஏற்றுக்
கொள்ளத் தயங்குவது மட்டுமல்ல, மருந்
துகள் உறுப்புகளைச் சீர் செய்யினும் உள்
ளம் அந்த நோய் இன்னுமிருக்கிறதென்று
நம்புவதாலுமாகும்.

“மந்திரம் கால் மதிமுக்கால்” என்பது
பழமொழி! அஞ்சினவன்கண்ணுக்கு ஆகா
யமெல்லாம் பேய் என்பதும் ஒரு பழ
மொழி இவற்றினூடாக நாங்கள் எத்தனை
யோ உண்மைகளை அறியலாம். மறை
மொழி மாந்தரின் நிறைமொழியே மந
ரமென்பார் வள்ளுவர். இங்கே மந்திரம்
என்பது தக்கோர் சொல் என்று பொருள்
தருகிறது.

கையின் விரைவும் அதிவேக மெய்
யின் அசைவும் கொண்ட வித்தைக்காரர்
கள் தமது துணைவனின் உதவியுடன் ஜால
வித்தைகள் நாம்கண்டிருக்கிறோம்: இதனை

உணராத நாம் இலவயெல்லாம் "குறளி" என்னும் பேயின் காரியங்கள் என்கிறோம். இன்னும் மெஸ்மரிசம் ஹிப்னாட்டிசம் எனும் ஆழ்துயில் அறிதுயில் நிலைக்குட்படுத்தப்பட்ட பின் வித்தைக்காரர் செய்யும் காரியங்கள் விசித்திரமாகத் தோன்றுவதனையும் கண்கட்டிவித்தையே பேயின் உதவியுடன் செய்யும் மாயக்காட்சி என்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன?

எத்தனையோ நேர்ய் மருந்து நுட்பங்களையும் வானவியல் தத்துவங்களையும் அறிந்த நம் மூதாதையோர் நோய்களை உண்டாக்கும் சிறிய நுண்கிருமிகளையும் பற்றி நன்கறிந்திருந்தனர். ஆனால் அந்த நுண்கிருமிகளை பிறகுக்கு காட்டவேரா அந்த நுண்கிருமியைப் பற்றிக்கூறவோ அதனின் பயங்கரமான நஞ்சினால் நோய்கள் உண்டாகின்றன என விளக்கவோ அவர்களால் முடியவில்லை.

அல்லது சாத்தியமாக இருக்கவில்லை இதனால் தீமை செய்யும் கண்ணுக்குத் தெரியாத கிருமிகளையும், பைரகங்களையும் பற்றியாக்கங்களையும், அவர்கள் பேய், பிசாசு, என அழைத்தனர். நோய்கள் இவற்றின் சேர்க்கையால், பார்வையால், தொடர்

பால் உண்டாகின்றன என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இக்கூற்றில் உள்ள நம்பிக்கை 'பேய்கள்' நோய்களை உண்டாக்கும் எனும் மூடநம்பிக்கையை முழு உலகிலும் பரப்பிற்று. இஃது மட்டுமல்ல ஆண்டவரின் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்குக்கு அடங்கி நடக்கமுடியாத மக்கள் தமது உடலின் இச்சைகளைத் தீர்க்க, தாம் வாழும் சமுதாயத்தின் முன் இத்தீயகாரியங்களைச் செய்ய; பேய், பிசாசு, என்ற மூடநம்பிக்கையின் நிழலில் ஒதுங்கினர்.

இப்படிப்பட்டவர்கள் கடவுளின் புத்திரர்களாக இராமல் பிசாசின் புத்திரர்களானார்கள். இப்பிசாசின் புத்திரர்கள் தமது உலக இச்சைகளைத் தீர்க்க, புத்தி, சமயோசித தந்திரம், இருள், தனிமை, இரகசியம், என்பவற்றோடு உடலில் புலனுணர்வுகளைத் தாக்கி ஆவேசமுண்டாக்கும் கலைகளை உபயோகித்து உலகிலுள்ள கடவுளின் ஏனைய பிள்ளைகளையும் தம்வழிக்கிழுப்பதல்லாது பிசாசின் புத்திரர்களாயும் ஆக்கிவிடுகிறார்கள்.

சாம்பிராணித் தூபப் புகையின் மணமும், கர்ப்பூர வெளிச்சத்தின் ஒளியும், அதன் மணமும், பூக்கள் மஞ்சள் எண்

பவற்றின் சுகந்தமும், பத்திரக் கொத்து
எனப்படும் வேம்பின் இலையின் கருக்கு
களினால் தடவும் இதமும், அத்துடன்
உடுக்கின் தாளமும், பணியின் ஓசையும்
இவற்றினோடு. -

தந்தன தனதன தந்தன தனனன
தந்தன தனதன தந்தனனன

எனும் தள்ளல் ஓசையுடன் பாடப்படும்
காவியங்களும், ஓம் என உறுக்கி, ஐயும்
கிலியும் என அரவணைத்து, இடைக்கிடை
உறுத்தி விரைந்து, ஈற்றில் ஒழிய வேகவாக
என தேற்றத்துடன் கூறும் மந்திரத்தின்
கருத்தறியாச் சொற்றொடர் களின் ஒலிக்
கூட்டமும், கேட்போர் மனதில் ஒரு கிளு
கிளுப்பை மூட்டும், நரம்புகளில் ஒரு நடுக்
கத்தை ஏற்படுத்தும் தசைநார்த் தொகு
தியில் பதட்டத்தை ஏற்படுத்தும் ஈற்றில்
உதிர ஓட்டமதிகரித்து உடலில் ஒரு உத்
வேகத்தையும் ஆவேசத்தையும் ஏற்
படுத்துகின்றது. இந்த நிலையைச் சாமி
வந்து விட்டது என்கின்றோம்.

இந்த ஆவேசநிலையில் உடலில்
பல சக்திகள் உருவாகின்றன. மனோநிலை
யில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. உடலில் எதை

யும் தாங்கும் அல்லது செய்யும் வல்லமை உண்டாகிறது. தீப்பாய்ப்பவர் களுக்கு ஏற்படும் ஆவேசமும் இப்படிப்பட்டதேயாம். இவ் ஆவேசம் பக்தியாலோ அல்லது பேய்களின் பிரவேசத்தாலோ ஏற்படுவதல்ல மாறுபட்ட மனோநிலையை உண்டாக்கும் சந்தர்ப்பத்தினால் ஏற்படுகிறது. அச்சந்தர்ப்பத்தினால் ஏற்படும் மனோவெழுச்சி உடலை அதற்கேற்ப பக்குவப்படுத்துகிறது.

பேய்பிடித்தாரும் 45 நபர்களை இட்ட விபரங்களை நான் சேர்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம் அவர்களில் 34 பேர் தாரமிழந்தவர்கள். ஏனைய 11 பேரும் இயற்கையிலே ஆண்மைக் குணம் நிறைந்த பெண்கள். இதிலிருந்து ஒரு காரியம் தெளிவாகிறது. தடைபட்ட பாலியல் உணர்வு அல்லது பூரண நிறைவு பெறாத பாலுணர்வின் தாக்கத்தால் ஆட்டப்பட்டவர் களுக்கு இவ் ஆவேசம் விரைவில் உண்டாகிறது. பேய்வந்து சாமிமலையேறும் போது இந்திரியம் கழிவதுண்டு எனச் சில மாந்திரீகர்கள் கூற நான் கேட்டதுண்டு, இதிலிருந்து இவ்விசயம் தெளிவாகத் தக்க தரவுண்டு, பொதுவாக பாலியல் சிக்கல்கள்தாம் இவ்வித பேய் பிசாசு பற்றி மூட நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவதற்குக்காரண

மாக இருக்கிறது. அச்சிக்கல்கள் இந்த
முட நம்பிக்கையை நம்பாதபோது, பைத்
தியம் போன்ற சிக்கல் என ஏற்படுகின்றன

எந்தவொரு மாந்தரீகச் செயலும்
தக்க துணைவனின் உதவியின்றி செயற்ப
டுவதில்லை. இத்துணைவர்கள் இருவிதப்
படுவார்கள். ஒன்று மாந்தரீகனுடன்
இதே தொழிலாக இணைந்து திரிபவர்கள்
இரண்டாவது ஆங்காங்கு மாந்தரீகனால்
நம்பிக்கையின்பேரில் அமர்த்தப்படுவோர்.
இவ்வகுப்பினரில் பெண்கள்தாம் அதிக
மடங்குவர். இப்பெண்களால் மாந்தரீகத்
தில் முக்கால் பங்கான தந்திரம் தடை
யின்றி நிறைவேற்றப்படுகிறது.

ஒருதடவை செய்வினை எடுப்பதற்
காக ஒரு ஒப்பந்தச் செய்து கொண்ட
ஒரு மந்திரவாதி தனது கையாளான ஒரு
பெண்ணைக்கொண்டு செய்வினையாக ஒரு
கருவாடு ஒரு தேசிக்காய், கறுப்பு
நூல், பூ, பாக்கு, வெற்றிலை, ஒரு கல்,
அச்சடித்த தகடு இவற்றை ஒரு பொதி
யாகக் கட்டி வைப்பித்தார். ஆத்திரத்தில்
அவள் கொண்டுபோய் ஒழித்த இடம்
தவறிவிட்டது. இதனால் சூனியம் எடுக்
கச் சென்ற மந்திரவாதி வெறுங்கையோடு

திரும்பிவந்தார். ஆனால் சமயோசித புத்தியுள்ள அவர் மயங்கி கீழே வீழ்ந்து விட்டார். பின்னர் எழுந்து, தான் அதை எடுத்ததாகவும் ஆனால் ரோமமடர்ந்து நீண்டதொருகை அதனைப்பறித்து அவரைத் தள்ளிவிட்டதாகவும் கதை அளந்து நம்பவைத்தார்.

இன்னும் சில மந்திரவாதிகள் இரசாயனப் பொருட்களின் உதவியுடனும், மயக்கமருந்தின் உதவியுடனும் இன்னும் சில நவீன இயந்திர, அல்லது காந்த இயக்கக் கருவிகளுடனும் தமது மாந்திரீகத்தை உறுதிப்படுத்தி மற்றவர்களை நம்பவைப்பதுண்டு.

விபூதியுடன் மயக்க மருந்துகளை கலந்து முகத்தில் வீசியும் வாயுள் போட்டும் நோயாளிகளை மயக்கித் தம் காரியங்களைச் சாதிப்பதும் உண்டு.

கிராமப்புறங்களில் இன்றும் சிரங்குகளுக்குப் பக்கத்தில் இரும்பு ஆணி, அல்லது சிறு திறப்புகளைக் கட்டிவிடுவார்கள். பிள்ளைகளுக்கு வேறு இடத்திலிருந்து தாய்ப்பால் பெற்றுவருவதானால் பாத்திரங்களுக்கு மேல் மூடியில் இரும்புத்துண்டு

கரித்துண்டு கொண்டு செல்வார்கள். சிறு பிள்ளைகளை இரவில் எங்கேனும் கொண்டு செல்வதானால் பிள்ளையின் கன்னத்தினை எச்சில் படுத்திவிடுவார்கள் சிறுபிள்ளைகளை தூங்கவைக்கும் இடத்தில் இரும்புத் துண்டு போட்டுவைப்பார்கள். இவை யெல்லாம் பேய் பிசாசு ஆதியவற்றிலிருந்து காப்பாற்ற என்று கூறுவார்கள்.

உண்மை அதுவல்ல! சிறு கிருமிகளிலிருந்து பிள்ளையைக் காப்பாற்ற இந்த நடவடிக்கைகளைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் சிறுநோய்க்கிருமிகளைப் பற்றிக் கூறினால் யார் நம்புவார்கள்! பேயென்றால் நம்புவார்கள்! பயப்படுவார்கள்!! யார் குத்தியும் அரிசானால் சரிஎன்பது போல மக்களை நோயிலிருந்து காப்பாற்ற முன்னோர் எடுத்த முயற்சி மூட நம்பிக்கையாக முதுமைபெற்றுவிட்டது. கிணற்றை எட்டிப் பார்க்காதே! அங்கு பாதாள வைரவன் (ஆகர்ஷண சக்தி) இருக்கிறது. உன்னை உள்ளே இழுத்தெடுத்துவிடும். இரவில் போகாதே அங்கு பேய், (விஷஜந்துகள்) சுடலைக்குப் போகாதே அங்கேயுள்ள சுடலை வைரவன் (மனப்பிராந்தி) அடித்துவிடும். என்பது போன்ற பயமுறுத்துதல்களால் அச்சுறுத்தப்பட்ட இளம் பிராயத்தினர் நாளடைவில் உண்மையை உணரவோ

உணர்ந்தும் அதனைக் கைக்கொள்ளவோ
தயங்குகின்றனர்.

இதனால் “பாரதியார்” கூறியது
போன்று அஞ்சி அஞ்சிச் சாகும் ஒரு சமுதா
யம் இன்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது.
இவர்கள் இருளில் கைவிளக்கிருந்தும்
இடறிவிழுபவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இங்கு நான் ஒரு மனிதனை, மூட
நம்பிக்கையில் கையில் ஒப்புக்கொடுத்து
பிசாசின் புத்திரனாகுவது மனித சமுதா
யமே அன்றி வேறல்ல என்பதையும் பிசாசு
பேய், சூனியமாதியன ஒரு மனப்பிராந்தி
யின் கற்பனை என்பதையும் எடுத்துக்
காட்டியுள்ளேன்.

பேயா? பிசாசா? என்ற எனது
அடுத்து வெளிவரும் நூலில் இதுபற்றி
தெளிவாகப் பல புள்ளிவிபரங்கள், ஆகா
ரம், சாட்சியங்களுடன் தெளிவாக விளக்
கியுள்ளேன்.

இத்துடன் நிறுத்தி மீண்டும் “என்
னுரை” எனப்படும் முன்னுரையை வாசிக்
கும்படி கேட்டுக்கொண்டு இந்நூலை இத்
துடன் முடிக்கிறேன்,

வணக்கம்

அட்டைப்படத்தைப்பற்றி....

பேய் பற்றிய இந்த நூலுக்கு கவர்ச்சியான அட்டை போடலாமென்றுதான் நினைத்திருந்தோம். ஆனால்...

உருவமில்லாத பேய்க்கு எப்படி உருவந்திருவது? கற்பனையில் தீட்டினாலும், அது பேயுண்டு என்பதை ரூசப்படுத்துவதாகுமே. ஆதலாலதனை விட்டுக்கருத்து மிக்க இவ்வட்டைப்படத்தைத் தயாரித்தோம்.

103
இரு நிலமான தடிப்புக் கோடுகளில்; இடது பக்கம் உள்ளது உறுதியான உள்ளத்தையும், மறுபக்கமுள்ளது பிறழ்வுகளும் உள்ளத்தையும் காட்டுகிறது. இப்படிப்பட்ட உள்ளத்தில் பயம் தனது நிழலைப் பரப்பும் போது போலி விகார ரூபங்களும், எண்ணங்களுமுண்டாகின்றன என்பதை இரு கோடுகளுக்கிடையே உள்ள உருவ விகாரச்சித்திரங்கள் மூன்றும் சித்திரிக்கின்றன. இவற்றை உலகத்தின் பரம்பரை, நம்பிக்கை, ஐதீகம், மானுடரின் போலிச் சிருட்டிப்பு, என்பன போன்ற கருவிகள் பேய் என்பதை நம்புமளவிற்கு மனிதனை நெருக்குகின்றது என்பதை குத்துக் கோடுகள் காட்டுகின்றன.

ஆனால்: இவையாவும் தொடர்பற்றவை என்பதை கோடுகளின் தொடர்பின்மை எடுத்து காட்டுகிறது.

இவ்வேளையில் தெய்வவிகவாசம், உண்மையைக் கண்டறியும்பகுத்தறிவு, மனோதிடம் என்னும் மூன்று முக்கிய குணங்களுக்கும் பேய் பிசாசுபற்றிய மூடநம்பிக்கையைப் போக்கு மென்பதை மூன்று நட்சத்திரங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இப்போது அட்டையைத் தலை கீழாகப் பாருங்கள். கோழிச்சேவல், கிளி, தாராவின தலையற்ற உருவங்கள் தெரியும். இவ்வாறு தான் பேய் பிசாசு என்பதிலும் மானுடரின் அவநம்பிக்கை, உள்ளத்தன்மை, தந்திரம், என்பவைகளும் ஆராயும் போது வெளிவரும். இக்கருத்தும் படத்தில் கவர்ச்சி எதற்கு?

—பதிப்பகத்தாரி—

முகமன் உரைகள்

- * இது கற்பதற்கு மாத்திரமல்ல வாழ்க்கையில் முட நம்பிக்கை களைத் தகர்ப்பதற்கு உதவும் பெரியதெனரு துணை தூலும் கூட
— T.A.K
- * பேய்! பேய் என்று பயம்படும் பயந்தாங் கொள்ளிகளுக்கு இப்புத்தகம் ஒரு பேய்.
— V.R.
- * நான் சொல்லப்பயப்பட்டதை, அதாவது; பேயில்லை என்பதை இவர் துணிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.
— M.K.
- * தேவனின் புத்திரர்கள் பிசாசின் புத்திரர்களாகின்றார்கள் என்று முடிவு கட்டும் ஆசிரியரைப் போற்றுகிறேன்
— Rev.T

இடைக்குமிடம்:

விஜய வெட்சுமி புத்தகசாலை.

248, காலி வீதி, வெள்ளவத்தை,
கொழும்பு-6, தொலைபேசி: 88930.

ரூ. 1.90.

ஜீவாபதிப்பகம்

பிரதான பாதை, தேற்றாத்தீவு,
களுவாஞ்சிக்குடி (த.நி.) இலங்கை